ANUL II. — No. 2 15 NOEMBRIE 1925

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"

A. C. CUZA în Ardeal!

Pentru prima dată Ardealul are fericirea să salute pe marele luptător *A. C. Cuza,* Apostolul creştinismului intransigent şi al naţionalismului integral românesc.

Din munţii pleşuviţi, de securea jidovească, a îndoliatului Maramureş şi până'n câmpiile bogate şi rodnice ale Banatului, — din piscurile falnice ale Carpaţilor seculari şi până'n plaiurile sărăcite ale întunecatului Bihor, din toate colţurile şi unghiurile ascunse ale Transilvaniei, eliberată de sub iobăgia politică milenară, dar încă gemând sub jugul robiei economice a capitalistului şi cârciumarului jidan, se porneşte, ca un clocotitor sunet de alarmă, răsunând departe, peste munţi şi văi, strigătul de bucurie:

Trăiască A. C. CUZA!

Acest nume sugestiv simbolizează întreaga nădejde a unui neam obidit, dar încrezător în vitalitatea şi puterea sa de rezistenţă, atât de des încercată în decursul nesfârşitelor suferinţe ale istoriei sale de două mii de ani.

Cine nu-l cunoaşte pe *A. C. Cuza*? Cine nu i-a auzit numele, rostit, de pe buzele celor cincisprezece mii de studenţi creştini şi români, a căror părinte sufletesc este Marele Apostol dela Iaşi?

In decursul vieţii sale lungi şi rodnice, acest **OM INTEGRU,** în cel mai înalt înţeles al cuvântului, a mers totdeauna înainte, fără a privi nici la dreapta, nici la stânga. Nu s'a abătut nici odată de pe poteca spinoasă, care duce spre piscul sublimului său ideal de a-şi vedea neamul său trezit din lânceda sa nepăsare, luminat asupra grozavului pericol jidovesc, ce-l ameninţă, şi pregătit la luptă, pentru a scoate din ţară pe cei ce sug vlaga românului, pe jidanii parazitari, ce s'au încuibat în ţara noastră, mai ales dela marele război mondial încoace.

De o parte franchetă şi cavalerism în luptă, — de altă parte inteligenţă vie şi pătrunzătoare, spirit subtil şi incisiv, precum şi o ştiinţă vastă şi temeinică, iată caracteristicile *profesorului A. C. Cuza.*

Deoarece mulţi din cei ce au auzit numele său nu cunosc încă în de ajuns, istoria vieţii sale, care ar putea să slujească, drept pildă, tuturor românilor ce-şi iubesc neamul şi credinţa strămoşească vom căuta să-i schiţăm viaţa în următoarele date biografice:

S'a născut, la 1857 în *Iaşi,* în vechea şi falnică Capitală a Moldovei (care pe atunci abia avea vre-o câteva sute de locuitori jidani), ca vlăstar a unei vechi şi mari familii boereşti.

Tânărul *A. C. Cuza* a urmat şcoala primară în oraşul său natal. după terminarea căreia a plecat în *Germania,* unde a făcut liceul. Pe urmă a studiat la Universităţile din Berlin, Paris, Bruxelles Reîntors în ţară, la vârsta de 23 ani, îşi publică un volum de versuri, primit cu unanime elogii de critica contimporană.

La 1889 dă publicităţii un volum întitulat: *„Generaţia dela 1848 şi era nouă",* iar la 1890 studiul său întitulat: *„Meseriaşul român",* care este considerată ca o adevărată scriere profetică. La 1894 publică *„Monopolul alcoolului"* iar la 1895 *„Ţăranii şi clasele dirigente".* In 1897 apare, tot sub semnătura lui: *„Lupta contra alcoolismului în România"* şi *„Comerţul liber sau Monopol"?*

La 1901 a fost înălţat profesor la catedra de Economie Politică a Facultăţii juridice, dela Universitatea din Iaşi, în urma unei monumentale lucrări ştiinţifice, întitulată: *Despre Poporaţie* (compusă din trei părţi: statistica, teoria şi politica ei), care a fost *premiată* de către cel mai înalt aşezământ al culturii şi civilizaţiei româneşti, de *Academia Română.*

La 1901 publică *„Cei doi Spenceri",* iar la 1901 *„Obiectul Economiei Politice şi însemnătatea ei",* lecţiunile de deschidere, pe care le-a ţinut la Facultatea de Drept din Iaşi.

A fost deputat în mai multe legislaţii, începând dela anul 1892.

Fie dela tribuna Parlamentului, cu talentul său oratoric, fie în liniştitul său cabinet de savant, cu condeiul ascuţit şi sigur în mână, — dispreţuind oboselile, ameninţările şi ispitirile, ce-l copleşeau — a luptat neîncetat, timp de 40 de ani, pentru a făuri măreaţa doctrină naţională şi creştină a României.

La 1905 scrie *„Naţionalitatea în Artă",* care a apărut în 2 ediţii (I ed. 1905, iar a II-a ed. la 1915), închinată lui Simeon Bărnuţiu şi Vasile Conta.

In 1918 a ţinut numeroase discursuri fulgerătoare în Parlamentul ţării, prin care a demascat trădarea josnică şi atitudinea laşă a jidanilor din timpul războiului pentru întregirea neamului. Aceste discursuri au fost adunate şi publicate în volumul intitulat: *„Jidanii în război“*.

La *10 Decembrie 1922,* dată sfântă în cartea de aur a istoriei neamului deslănţuindu-se uraganul de purificare a vieţii noastre publice, de către studenţimea creştină şi română dela cele 4 Universităţi ale ţări i, — Marele Apostol *A. C. Cuza,* s'a aşezat în fruntea mişcării studenţeşti, pentru care nu s'ar fi putut găsi un alt conducător mai vrednic.

In această calitate a scris *„Numerus Clausus“* şi *„Mişcările studenţeşti şi cauzele lor“*, cari au apărut şi în volume.

Mişcarea studenţească, care abia a împlinit 3 ani de existenţă, mulţumită priceperei neîntrecute a conducătorilor ei, a spiritului de jertfă şi de martiraj a câtorva studenţi de frunte şi a îndârjirii tenace şi perseverente, ce stăpâneşte marile masse studenţeşti, — azi, în anul Domnului *1925,* s'a transformat într'o impunătoare *mişcare naţională,* care a străbătut victorios „dela Nistru pân la Tisa şi dela Mare la Hotin“.

Tot ce simte creştineşte şi româneşte aleargă azi sub drapelele treicolore, împodobite cu „svastica“, simbolul de luptă a rasei ariane contra semitismului desagregant, — ale *„Ligii Apărării Naţionale Creştine“*, care are ca preşedinte, ales pe viaţă, pe *profesorul A. C. Cuza.*

De aceea azi, când Ilustrul nostru Conducător păşeşte pe pământul sfânt al Ardealului, udat de sângele martirilor ce au luptat pentru dezrobirea lui, cuvine se, ca, mic şi mare, să alergăm pentru a-l saluta pe **El,** dela care aşteptăm să ne conducă la izbânda care va face fericită România-Mare,

Deviza luptei noastre: **„Hristos, Regele, Naţiunea!“** trebue să ne-o săpăm adânc în inimi, pentru a fi demni de chemarea înaltă, ce ne este impusă de vremurile istorice, pe cari le trăim.

Acum câteva zile *Năsăudul,* cuibul neînfricoşaţilor grăniceri de altădată şi patria lui Coşbuc, care ne-a picurat atâta nădejde în suflete, descriindu-ne pe ţăranul român în toată vlaga şi sănătatea sa trupească şi sufletească, — a primit cu entuziasm delirant pe Apostolul dela Universitatea din Iaşi.

Peste câteva zile, *Clujul,* focarul de cultură şi civilizaţie românească a Ardealului, va avea fericirea să primească între zidurile sale pe acelaş mare luptător, care vine să ne vadă, să ne cunoască şi să ne împărtăşească din focul iubirii lui de ţară.

Să-i strigăm deci, cu trup şi suflet, într'un singur glas:

Bine-ai venit!

Caius Bardoşi

Ideea naţională ca principiu politic

Ideea naţională este un principiu politic, care îşi are fundamentul în structura instinctului naţional. Considerat din punct de vedere psihologic, instinctul naţional, este un substrat subiectiv, de un forte realism şi cu o vie actualitate în sufletul poporan, al tuturor noroadelor, conştiente de năzuinţele lor naţionale.

Pe instinctul naţional se altoeşte sentimentul naţional. Căci acest sentiment nu este decât o desvoltare a instinctului, plămădit în chiar structura fizică a omului.

Sentimentul naţional menţine tradiţia unui popor şi creiază valori etice, cari facilitează mersul ascendent al naţionalităţii. El este perfecţiunea şi amplificarea instinctului naţional. Acest sentiment este suportul patriotismului. Deci, un popor nu se poate considera în ipostas de „patriotism“, decât atunci când a desvoltat în sufletele indivizilor componenţi: *sentimentul naţional.*

Neamul românesc prin faptul războiului mondial, şi-a frânt istoria în două, sub raportul realizărilor în domeniul practic al ideii naţionale.

Inainte de 1916 ideea naţională ca realizare practică, a ţintit la susţinerea românismului, strâmtorat de vecinii săi. Astfel odată cu expansiunea ungurilor din Panonia, se naşte şi acel antagonism, ce-a existat 1000 ani între neamul românesc şi năvălitorii de origină turanică. Procesul luptei între noi şi unguri, s'a desvoltat în două cadre: pedeoparte năzuinţa de susţinere a elementului românesc din Ardeal ca o categorie etnică diferenţiată de a maghiarilor şi pe de altă parte truda Principatelor româneşti independente, de a-şi menţine neatârnarea faţă cu Ungurii, ce voiau să calce sub picioare aceastâ neatârnare şi să reducă în stare de vasalitate Muntenia şi Moldova.

Dela sud, turcii încă dela 1400 trec Danubiul şi încearcă să ne reducă din punct de vedere al structurei noastre latine. Insă prin capitulaţiune am pierdut independenţa politică, dar ne-am menţinut ca entitate etnică. Şi nu de puţine ori voevozii noştri au aruncat sorţii războiului, pentru recucerirea independenţei politice.

După 1699, Austria râvneşte necontenit la încorporarea Principatelor; iar în urma păcii dela Kinciuc-Kainargi, din 1774, Rusia îşi întinde tentaculele sale otrăvitoare, către neamul românesc.

In faţa atâtor tentative de a ne fura independenţa politică şi de a ne altera structura fizică şi psihologică, ne-am apărat ca naţionalitate, pornind dela aplicarea principiului practic al ideii naţionale. Trecutul nostru istoric este ambundent în momente cari au afirmat cu tărie valoarea aplicării ideii naţionale, în practica politică. Căci, pornind dela aplicarea acestei „idei“, domnitorii noştri ne-au susţinut latinitatea, în mijlocul valurilor de popoare ce s'au năpustit asupra românismului. Ideea naţională ca principiu politic, a fost naţiunea, dela care au pornit voivozii noştri, ca să înlăture atacurile tendenţioase ale năvălitorilor. Şi în trecutul nostru istoric, am marcat momente ocazionate de această „idee“, cu o importanţă capitală în complexul istoriei universale.

Cea mai mare manifestare activă a ideii naţionale, a avut, însă, loc în 15 August 1916, când armatele noastre au intrat în războiul mondial. Căci participarea noastră, în acest războiu, a adus cu sine integrarea naţionalităţii române, din punct de vedere etnic şi teritorial.

Astăzi, românismul se află *aproape* între graniţele sale naturale. Suntem ca Stat între hotarele Daciei, însă, departe de înmănunchierea tuturor românilor. Avem fraţi de-ai noştri, risipiţi în Polonia, în ţinutul Muncaciului şi pela Ugocea, dealungul întregului mal drept al Tisei. In Jugoslavia sunt români în partea din Banat încorporată la această ţară; iar văile Moravei şi Timocului, sunt împânate cu fraţi de-ai noştri. Pe dealurile Macedoniei sălăşluesc în

massă compactă Aromânii, grupaţi prin satele din jurul marilor centre: Bitolia, Veria şi Ianina. Şi chiar în Istria, se află răzleţiţi în câteva comune, vreo 6000 români.

In faţa acestei grandioase expansiuni a neamului românesc, peste hotarele sale politice, Statul nostru trebue să aibă o atitudine unitară şi bine precizată. Noi, cei din stânga Dunării avem datoria să apărăm pe fraţii de peste hotare din punct de vedere al menţinerii fiinţii lor naţionale. Or, această apărare nu o putem înfăptui, decât pornind în politica noastră externă dela aplicarea principiilor ce le întrupează: *ideea naţională*. Şi aplicarea acestor principii, se rezumă în susţinerea pe toate cărările a românilor de peste hotare, din punct de vedere economic, etnic şi cărturăresc.

După unire, Statul românesc a înglobat între graniţele sale, o diversitate de elemente eterogene: unguri, slavi, germani şi evrei. Noi, cu *elementele eterogene de baştină*, ne aflăm în concurenţă. Iar cu *elementul eterogen de import* — evreii — ne aflăm într'un real conflict.

In apărarea noastră, faţă cu elementele minoritare, ne sprijinim pe doctrina ideii naţionale. Ea ne arată drumul, pe care trebue să mergem pentru stabilirea hegemoniei româneşti. Cu elementul minoritar de baştină, trebue, să ne purtăm ca un popor cult. Să-l apropiem de fiinţa noastră latină. Pe evrei, însă să-i eliminăm, ca pe unii ce stau în calea propăşirii noastre. Tot comerţul aproape şi o mare parte din industrie se află în mâni streine—evreeşti. Noi tindem, însă, să avem, un comerţ şi o industrie naţională.

Ideea naţională, ca principiu politic, cere colaborarea cu toţi băştinaşii acestui pământ şi eliminarea tuturor acelora ce stau deacurmezişul naţionalizării, ramurilor de manifestare economică, între graniţele Statului nostru.

Marin Dragnea.

Iluzie periculoasă

In vălmăşagul discuţiilor provocate în toate stratele societăţii româneşti de problema jidovească, mi-a fost dat să aud şi o părere care mă face să pun mâna pe condeiu, şi anume: că aşa cum poporul român a absorbit în decursul istoriei atâtea frânturi de neamuri, răsleţite pe glia noastră strămoşească, tot aşa vom absorbi şi pe jidani!

Cum dela tribuna acestei reviste se urmăreşte cu tenacitate luminarea opiniei public asupra primejdiei iudaice faţă de afirmaţia de mai sus se impune a lămuri pe aceia cari mai cred în asimilarea jidanilor. O atare ignoranţă trebue smulsă cu rădăcini cu tot din sistemul de a gândi al ori-cărui Român.

Opera de extirpaţiune se poate înfăptui uşor la lumina istoriei. Este inutil a intra în discuţia noţiunilor „contopire“ „asimilare“ „absorbire“.

Aici indicăm numai nuanţele, rămânând stabilit că nota comună acestor trei noţiuni este: transformare radicală

La *contopire* elementele, cari participă la transformare, stau pe treapta egalităţii; la *asimilare* unui element i se recunoaşte în aşa grad o superioritate încât influenţează considerabi rezultatul; la *absorbire* i se atribue puterea de a-şi însuşi celalt element.

Părăsind terenul distincţiunilor teoretice, va fi de folos — spre a combate ideea asimilării jidanilor — de a lua din trecutul omenirii câteva fapte, cari spulberă asemenea periculoasă iluzie.

Evul mediu ne oferă experienţa interesantă a contopirii dintre popoarele năvălitoare şi lumea care a suferit invaziunea. Aceste neamuri de origine germanică, în Occident, au forţat frontierele imperiului roman, s'au aşezat în mijlocul populaţiei băstinaşe, ocupând o situaţie privilegiată, încet, încet din traiul cuceritorilor cu cei cuceriţi s'a plămădit o societate nouă, cu un suflet unitar cu aceleaşi aspiraţii naţionale, cu acelaşi ideal etic.

Aşa s'a format din amestecul Longobarzilor cu populaţia autohtonă din nordul Italiei o societate nouă, în care, după sfârşitul procesului de contopire, nu s'a mai făcut nici o deosebire între urmaşii depărtatutui străbun de sânge germanic şi strănepoţii vecinilor locuitori de origină latină.

Un alt exemplu de amestec, creator al unei naţiuni nouă, se poate lua din istoria poporului francez.

Franţa actuală este locuită de o populaţie care în vinele ei are mult sânge germanic provenit dela Francii lui Clovis, dela Burgunzii lui Gnudobad, dela Visigoţii lui Alaric II. Toate aceste neamuri, după fricţiunile ce fatal decurg de faptul de a fi fost streine pe vechiul teritoriu al Galiei, faţă de populaţia romanizată prin 4 secole împlinite de stăpânire romană, toate aceste neamuri prin împrumuturi ulterioare de tot felul de înrâuriri reciproce rezultând din traiul zilnic cu societatea galo-romană, au ajuns să contribue cu vremea la formarea naţiunii franceze împreună cu elementele de baştină, constituind un bloc naţional unitar atât de omogen încât nici o forţă omenească nu-l mai poate dezagrega dacă ar răscoli amintiri scoase din adâncul trecutului. Aceasta este rezultatul *istoric* al unei contopiri adevărate, în care aici ar fi de prisos a discuta partea de profit şi perdere a elementului asimilant şi asimilat.

In Spania a avut loc acelaş proces de reciprocă înrâurire, de reciprocă penetratiune lentă şi completă până la identificare între năvălitorii germanici şi vechea populaţie de baştină romanizată, dând naştere naţiunii spaniole.

Da în afară de experienţa evului mediu, istoria ne oferă un exempu mult mai recent de contopire între diferite elemente etnice formând blocul indestructibil al unei naţiuni nouă. Este cazul Statelor-Unite, a cărei populaţie, ce se compune din urmaşii mai depărtaţi ai emigranţilor diferitelor naţiuni din Europa şi din emigranţii mai recenţi, formează astăzi naţiunea americană. Cine zice naţiune, atribue acestei entităţi colective un suflet, gata să se încălzească pentru acelaşi ideal şi să-şi împingă membii până la jertfa supremă de sânge. Aceasta este dovada indubitabilă a închegării unei naţiuni; o astfel de dovadă a dat naţiunea americană şi când a înţeles să se împuternicească în lăuntru şi când a crezut că trebue să-şi impună prestigiul în afară, cum a fost faţă de Spania la 1898 sau cu prilejul războiului mondial.

Iată mărturia istoriei asupra faptului, cum din diferite elemente etnice poate ieşi o naţiune nouă. Aceiaşi istoria ne mai poate informa că origina acelor elemente poate fi celtică, germanică, romanică, slavă, cu un cuvânt: ariená. Dar dacă ne punem întrebarea, cum s'a comportat elementul iudaic faţă de frământările, amestecurile, penetraţiunile dintre neamuri, aflăm unul şi acelaş răspuns: Jidanul nu s'a amestecat cu nimeni nici odată. Unde sunt longobarzii de altă dată? Astăzi sunt italieni, imposibil de separat din massa etnică a naţiunii italiene.

Unde sunt Francii şi Burgunzii, Vandalii şi Wisigoţii? Astăzi unii sunt Francezi alţii Spanioli, imposibil de separat din massa etnică a naţiunii franceze ori spaniole. Acesta este rezultatul deplin satisfăcător şi creator de progres al amestecului de neamuri dela începutul evului mediu.

Aşa fiind situaţia, domnule, care în primejdioasa d-tale ignoranţă susţii teza absorbirii jidanilor din România, îndrăsneşti să pui întrebarea unde sunt jidanii, risipiţi de Titus cuceritorul Ierusalimului, unde sunt jidanii îngroziţi de sabia lui Iuliu Severus, mâna dreaptă a împăratului Hadrian? De pe toate drumurile internaţionale, din toate locurile de câştig şi de speculă, din toate oficinele presei mondiale, din toate sfaturile actuale de diplomaţi se va ridica acelaş glas: toţi sunt în păr prin toată progenitura lor. Nici unul nu s'a amestecat cinstit, dezinteresat şi irevocabil cu poporul în mijlocul căruia a trăit.

Luăm un exemplu, pe care ni l'ar opune spre a combate afirmaţia de mai sus toţi jidanii şi jidoviţii ignoranţi sau interesaţi. Este cazul lordului Beaconsfield, ajuns prim-consilier atot puternic al Reginei Victoria, om de Stat cu mare influenţă în politica europeană, în a doua jumătate a secolului trecut. Acest distins bărbat de Stat, scriitor şi orator era de neam jidovesc; şi totuşi a apărat şi promovat admirabil interesele britanice; prin urmare iată o dovadă de contopire a fondului sufletesc iudaic cu cel englez. Cam aşa i-ar lua apărarea cei din rasa lui. In contra acestei opinii s'ar putea aduce constatarea ce face *Maurice Muret* în studiul său, întitulat *L'esprit* **jiuf** din 1901, că jidanul ajuns mare demnitar în slujba unui Stat creştin numai întru atât apără interesele creştine întrucât concordă cu tendinţele de emancipare şi dominaţie ale rasei lui Israel. Dar, pentru a convinge pe cititor de acest adevăr, nu invocăm afirmaţiunea ştiinţific stabilită de un goim, ci reproducem următoarea apreciere a sionistului Sokolof despre spiritul ce însufleţea activitatea lordului Beaconsfield, când erau la mijloc interesele rasei lui. Dupăce laudă tenacitatea lordului ca un bun moştenit din patrimoniul strămoşilor lui, Sokolof continuă: *„Faptul că se închina cu pietate la numele ţării sfinte (Palestina) poartă un caracter intim jidovesc. Acest sentiment, pe care îl împărtăşea cu neamul său, a crescut în el cu o elementară putere,* **a influenţat politica lui** *şi l-a făcut să întărească puterea Angliei în Orient. El a sprijinit şi orice (!) mişcare având drept ţintă emanciparea jidanilor“* (cf. revista „Weltkampf“ din August 1925 pag. 580 în articolul: *„Weltverschwörung und Ziönisten Kongresse“).* Iată fondul sufletului iudaic, destăinuit de unul din fiii lui Israel!

Dacă ei ar fi urmat calea contopirii cu celelalte popoare, nu înţelegi, dle protaganist al absorbirii, că astăzi nu s'ar mai pune chestiunea pericolului jidovesc? De mult ar fi trebuit să dispară, cum au dispărut seminţiile germanice depe întinderea fostului Imperiu roman; de mult s'ar fi contopit cu conlocuitorii aceluiaşi teritoriu cum s'a întâmplat în America de Nord formându-se naţiunea americană. Te-ai luminat, domnul meu? Ei trăesc de 2000 de ani în gazdă la diferite popoare şi nimeni nu i-a putut asimila. Această afirmaţiune coprinde un fapt istoric, pe care nu-l invoacă un antisemit, ci un jidan pur sânge şi anume, Bernard Lazare [2]) în următoarele rânduri:

„Ei au rămas în afară de acele mari agitaţiuni istorice, în mijlocul cărora rasele cuceritoare şi cucerite se amestecau şi se uneau între ele şi în mijlocul acelor combinaţiuni tumultuoase ei au rămas spectatori streini şi duşmani fuziunilor: astfel e un popor etern privind cum se ivesc noui popoare“.

Faţă de atare putere de viaţă, imposibil de sdrobit şi chiar utilă în patrimoniul comun al civilizaţiei dacă s'ar desvolta prin mijloace proprii pe un teritoriu anumit; se pune întrebarea: cum cu reacţionat diferitele neamuri în cursul veacurilor spre a se apăra de elementul inasimilabil semit, care a crescut şi s'a imputernicit în paguba poporului-gazdă.

Răspunsul are o deosebită valoare în ce priveşte soluţionarea problemei, pentrucă mai mult chiag de adevăr imutabil se desprinde din practica istoriei, decât din judecata individuală a cutărui umanitarist, care mai are nevoie de a se cultiva sau a-şi revizui conştiinţa. Această problemă s'a ridicat în toate timpurile şi la toate popoarele, de când sabia romană a pus în mişcare împrăştierea jidanilor în largul lumii.

Iată în linii mari cum au reacţionat popoarele-gazdă faţă de oaspele etern strein, imposibil de asimilat.

[2]) Citat de P. Mignot, *Le problème* **jiuf** *et le principe des naţonalités* pag. 26

Cu romanii, iudeii n'au dus casă bună, pentrucă romanul s'a distins prin simţ politic; şi dacă nu impunea nimănui, sub Imperiu, o desnaţionalizare cu forţa, pretindea fiecărui un spirit de loialitate de care jidanul nu a putut da niciodată dovadă. De aceia, în mai multă siguranţă s'a simţit neamul lui Iuda, după campania lui Hadrian 132—135, dincolo de frontierele Imperiului, dar în imediată apropiere pentru ca dela vecini să poată unelti mai uşor contra Statului roman; şi astfel şi-a strămutat centrul de gravitate politică şi culturală peste hotare la Perşi.

Din liniştea acestui adăpost au luat naştere şi Talmudul de Babilon şi toate pornirile de atac ale Perşilor contra imperiului bizantin, care continua pe cât era posibil tradiţia romană în Orient.

Dar lungă vreme nu s'au bucurat jidanii de protecţia persană; în secolul al VI-lea aceştia, după o tristă experienţă de împrietenire cu fii lui Israel, îi scoate din ţară cu violenţă. Ii primesc Arabii; în secolul VII îi isgonesc şi aceştia din mijlocul lor. Trec jidanii Gibraltarul şi se aşează în Spania unde sunt bine primiţi. După o scurtă cunoştinţă Spaniolii desamăgiţi îi persecută şi îi expulsează în secolul VIII.

Totuşi prin felurite subterfagii se menţin în frumoasa şi bogata ţară bună de exploatat; se menţin mai ales prin trădare, ridicată la rangul unui sistem politic. Dela începutul secolului al VIII-lea şi până la finele veacului al XV-lea, Spania e bătută de fluxul şi refluxul puterii arabe. Care a fost atitudinea jidanului, ca politică de rasă, în această epocă? Până când fluxul puterii maure a ajuns la apogeu, fii lui Israel au fost cu cel mai tare, deci de partea Arabilor, trădând sistematic şi tăcând să se predea toate cetăţile creştine cari se îndărjeau să ţină piept năvălitorilor. Când a venit refluxul, jidovimea a întors spatele foştilor aliaţi ajutând pe creştini contra musulmanilor.

Amintim cititorului că la 1492 Ferdinand catolicul îi dă afară din Spania, şi-l mai facem atent că nu această isgonire a fost cauza decăderii Spaniei — cum scriu toţii istoricii jidani ori jidoviţi ca un *memento mori* pentru naţiunile ce ar face la fel — ci alte fapte ce se ivesc la începutul veacului XVII au fost cauza decăderii, după ce Spania atinsese apogeul puterii tocmai în secolul următor expulzării dela 1492.

S'ar putea spune că Ferdinand catolicul şi-a curăţit ţara de jidani

din anatism religios. Se poate în Spania. Dar şi în alte ţări, în tot cuprinsul istoriei până la marea revoluţie franceză, monarhi prevăzători au înţeles să libereze ţara de lepra semită şi să o apere de o eventuală molipsire prin straşnice măsuri administrative. De ce? Nu din fanatism religios, ci pentrucă aşa dictau interese naţionale.

In Anglia sunt isgoniţi de Eduard I la 1290 şi insula britanică le rămâne închisă 350 de ani până ce s'a instalat la putere Cromwell.

In Franţa la 1182 Filip August îi scoate afară din Statele lui; la 1239 sunt isgoniţi din Bretagne, la 1306 Filip cel Frumos îi expulzează confiscându-le bunurile şi în fine la 1394 Carol VI îi aruncă peste graniţe definitiv şi radical, stabilindu-se acea politică de 400 de ani a regalităţii franceze, că jidanii să nu mai calce pe pământul Franţei. După 4 veacuri de lipsa lor, în care timp Franţa a dat lumii europene cea mai prosperă şi strălucită civilizaţie, se întorc fii lui Israel, pe portiţa încetăţenirei, forţată de câţiva jidani influenţi şi de francmasoni ca urmare a „Drepturilor omului"!

Din mărturiile istoriei mai sus amintite se desprind trei concluzii: 1 că jidanii sunt inasimilabili; 2 că diferitele popoare independent de confesiune când au simţit că nu-i pot digera i-au vomitat; 3 că în urma expulzării şi-au închis graniţele faţă de ei. Aşa a făcut timp de 350 de ani Anglia până la Comwell, aşa a făcut Franţa timp de 400 de ani până la marea revoluţie franceză.

După acest eveniment societatea europeană generoasă şi de perfectă bună credinţă a crezut că va asimila pe jidani. Au trecut 130 de ani de tristă experienţă; şi astăzi nu există naţiune în Europa care să nu simtă dureros consecinţele iluziei de care s'a condus: în loc de asimilare efectivă cu fericitele ei urmări, asistăm la împuternicirea rasei lui Israel ca naţiune aparte ameninţând liniştea, bună starea, şi suveranitatea Statelor în cari au forţat poarta cetăţeniei. In această situaţie ce pot face naţiunile ameninţate de pericolul jidovesc? Să se închine înaintea doctrinei, emanată în a doua jumătate a veacului al XVIII din lojile francmasonice conduse de jidani, să se închine înaintea acelei doctrine, care a ameţit şi exploatat sufletul francezului tolerant şi credul până la naivitate, înaintea cuvintelor magice: „libertate egalitate, fraternitate"?

Libertate în societatea cui? a Jidanului, care, ajuns la putere, a transformat libertatea în cel mai criminal despotism ca în Rusia?

Egalitate alături de cine? de neamul lui Israel, care din toată doctrina lui religioasă îşi trage pretenţia de „popor ales"?

Fraternitate cu cine? cu jidanul, care după învăţămintele Talmudului socoteşte pe goim ca pe o fiinţă inferioară, aşezată pe treapta animalelor?

E imposibil a aplica libertatea, egalitatea şi fraternitatea cu un individ care imediat ce poate le calcă în picioare.

După 130 de ani de cultivare a idealului umanitarist, care în fond nu urzeşte de cât un cosmopolitism, ce profită numai fiilor lui Israel, naţiunile europene, mai ales după practica războiului mondial, s'au întors la concepţia de progres adevărat a apărării intereselor lor, ca entităţi etnice curate, înlăturând internaţionalismul fals şi disolvant cu toate formulele ademenitoare, născocite spre a rătăci minţile necoapte. A sosit timpul ca generositatea naivă şi ospitalieră din secolul trecut să fie înlocuită în societatea creştină prin acel „sacru egoism naţional" care singur ne poate mântui.

In urma acestei îndrumări nouă, experienţa umanitaristă practicată până acum în folosul exclusiv al jidanilor, reprezintă o greşală, pe care vremea apropiată va trebui să o rectifice, tot aşa cum trecutul ne învaţă că s'a procedat, de câteori popoarele după ce s'au dat cu bună credinţă în braţele jidanilor, au fost nevoite la un moment dat să se descătuşeze de tovarăşul semit cu o nebiruită încordare de energie.

Ori poate crezi, dle umanitarist, că ritmul istoriei universale se opreşte încremenit pe vecie în anul de graţie 1925 spre bucuria eternă a rasei lui Israel?

I. C. Cătuneanu

Cursa ce ne-o întinde pansemitismul

Astăzi în patria întregită nouă Românilor, legaţi prin cătuşele scumpe de sânge, limbă şi tradiţie, ne sunt toate mai prietenoase, cerul mai senin, soarele mai binefăcător, pământul mai rodnic, păraele mai vesele, codrii mai mândrii. Inimile noastre sunt alintate de mulţumirea sublimă şi profundă, că glia ce o călcăm este pecetluită pe vecie pentru noi, cu picuri calzi de sânge roşiu de al nostru. Sabia şi plugul ne sunt perlele mândriei noastre naţionale, pentrucă e fapt ce nu se răstoarnă, că patria iubită Românul el singur şi-o apără ense et arantro. „Cu — al nostru sânge — am scris al nostru nume în cartea gloriosului trecut"...

Şi ce ironie a sorţii, că pe plaiurile fericirei noastre naţionale azi, sub oblăduirea noastră, trebue să se plimbe nesupărate hiene, cari ne sapă morţii din morminte, stafii, cari ne înghesuesc la colţuri şi prin ascunzişuri cu teroare şi spaimă, fiinţe catilinare, cărora nu li se pune întrebarea ciceroniană: „Până când îţi vei bate joc de răbdarea noastră, o Catilina?" Bietul român plugar strâmtorat tot mai mult de haita străină, îşi trage cu oftat înnecat greul vieţii, resemnat, în gândul întunecat, că „domnii ieşiţi din opincă nu-i mai au grija", îşi urmează calea de spini obişinuit cu măsura mică „vivere parvo" şi în credinţa că strigătul lui după ajutor este „vocea celui ce strigă în pustie".

Cei sus puşi nu observă, cum hidra pansemită, internaţională ne încurcă tot mai mult rosturile naţionale, până la pericolul poticnirei. Este, se vede, o cuminţenie politică maxima favorită alui *Ludovic XI:* „Qui nescit dissimulare, nescit regnare". Intelectualii noştri, durere, mulţi, chiar din tagma celor cu profesia apostolatului creştin sunt ca idolii păgâneşti „Ochi au şi nu văd gură au şi nu vorbesc".

In schimb, ştiu să glăsuiască sus şi tare aceia, cari nu aparţin sufletului neamului nostru. Idealurile noastre cele mai sfinte devin în gura acestora prada dispreţului celui mai abject. Probă este cartea jidanului *I. M. Nor* apărută la Bucureşti în 1923 sub titlul *„Christ Mesia ebreesc"*. Rar ţi-se dă să vezi o blasfemie mai murdară la adresa lui Isus Hristos şi a creştinismului ca în aceasta broşură de 86 pagini, terminată cu ameninţarea profetică scrisă de o mână invizibilă pe pereţii salei unde petrecea în orgii Balthazar, în clipita când Cyo îşi făcea intrarea în Babilon: „Mane, Tekel Fores".

Dispreţul pansemit ce autorul îl nutreşte lui Isus tinde să arunce dezorientarea în rândurile creştinilor şi să ne ducă la acte de ură faţă de creştinism. Spre acest scop iată ce ne comunică „din viaţa necunos-

cută alui Isus:“ „Mama sa era Maria, probabil *vecina* lui Iosef, din acelaş oraş Nazaret, sau din Magdala. După *talmud* şi dânsa meseriaşe *coifeuză*. Tot după *talmud* Christ ar fi un copil *nelegitim* aceasta întru atât întru cât ar fi fost conceput — zămislit — înainte dela logodna mumei sale cu Iosef. Dar aşa ceva reesă oarecum, şi din Biblie. Pe de altă parte: noi ştim, că nimic contra legilor naturei. Dumnezeu iartă, natura niciodată — vezi Cugetările Carmen Sylva. — ...Iar Iosef se hotărâ în ascuns să o *părăsească*. Adecă de ce s'o părăsească dacă fiul din pântece era fiul lui? Ori şi atunci ca şi acum victima rămâne părăsită... când nu convine *seducătorului* ei“ (62).

Aici jidanul nu se opreşte, ci continuă, construind viaţa necunoscută alui Isus, între anii 12 şi 29, după Nicolas *Natovich*, autorul cărţei „La vie inconnue de Jésus Christ“. Spune că Isus în acest interval ajunge până la Tibetul Indian, fugit de acasă după nişte caravane de negustori la la 12 ani din motivul răului tratament în casa părintească. Aci atinge punctul culminant al puterilor sale sub numele Issa. „Mai târziu văzând *Brahmanii*, că Issa convinge poporul de jos (Sudras) cu principii contra învăţăturilor lor şi că ameninţă a se întinde în toate clasele, hotărăsc, să-l omoare, dar Isus este prevenit şi fuge. In fuga sa.... în Persia propagă contra cultului *Zoroastru* ... Clerul ia măsuri. Magii îl condamnă la moarte, drept care peste noapte îl scot afară din cetate, dincolo de ziduri, în pustiu cu ferma convingere că noaptea îl vor mânca fiarele sălbatice, cari pe atunci erau foarte multe în partea locului, când nimeni nu putea să scape. Dar Issa trece pustiul neatins în acea noapte, şi apoi consecutiv în restul zilelor şi tot timpul până ajunge iar în statele sale: Galilea cu Nazaretul său, Iudeia etc.“ (63—65).

Prin statorirea originei lui Isus şi descrierea vagabondajului său prin depărtatele Indii, *I. M. Nor* pe calea dispreţului ne prepară cu tact pedagogic pentru a ne face trecerea la capitolul său principal anume *acuza de falşitate a docrinei lui Isus*.

In acest capitol autorul prezintă religiunea creştină ca principiul *desinteresului* prin care între creştini s'a iniţiat o decadenţă generală sau o renunţare la bunurile *lumei acesteia* şi o îndreptare exclusivă spre viaţa viitoare. Răstălmăceşte textele evangeliei. „Nu ara, nu sămăna, vedeţi paserile cerului cum nu ară nici samănă“... „Dacă ai două haine dă una“... „De acum înainte, — adică în starea decadenţei, — calea bisericei, nu te mai gândi la averi, lăsaţi-le ebreilor subînţeles. Căci: mai uşor va trece funia corăbiei prin urechile acului, decât bogatul să intre în împărăţia cerului. Mai departe: Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi, şi cum aproapele, cu senzul creştinesc e tot omul, deci şi pe ebreu stăpânul în cazul de faţă, când va deveni stăpân şi'n măsura întinderei stăpânirei sale. Apoi orice ar face, pentru această întindere nu te supăra, iartă de 70 de ori câte 7 de asemenea nu te răscula contra lui, deoarece: Cine scoate sabia, de sabie, va muri, iar în extrem nici riposta, din contră: dacă-ţi dă o palmă peste un obraz, întoarce-i şi pe celalalt Iată fondul învăţăturilor creştineşti. Adică şi una şi alta: atât ca moleşire în starea de decadenţă, cât şi mai cu seamă, educaţia viitorului sclav creştin, faţă de stăpânul său... Messia ebreesc, prin aceste învăţături, opreşte formal orice tendinţă de progres în viaţa creştinească, tocmai în acest scop ca goimul creştin să rămână veşnic în stare de inferioritate faţă de ebreu, să rămână în spiritul religiunei sale, ca nu cumva şi cândva să devină un concurent greu de învins“. (65, 79—80). Ba şi din *viaţa viitoare* este exclus creştinul, căci la judecata de apoi alegerea celor drepţi se va face tot dintre ebrei,... că numai ei — cele 12 seminţii ale lor — vor fi citaţi şi prezenţi spre a concura la alegere“ (80). In consecinţă *I. M. Nor* afirmă: „religiunea creştină nu este triumful sclavilor contra stăpânilor, cum zice Friederich *Nietzche*, ci din contra: veşnicia sclăvei lor, sigilul vieţei de servitute a acelor ce-i mai servesc... Christ într'adevăr: este un produs al evoluţiunei timpului său, dar nu involuntar... ci din contra: cu deplină înţelepciune şi voinţă în lucrări, în vederea *scopului urmărit: imperiul lui Israel*“. (66)... religiunea creştină va fi veşnic o mângâiere pentru cei săraci: *religia poporului de jos*. (68).

Cât pentru *cultul sfinţilor* găsim la autorul jidan întrebarea „cum se poate ca în veacul de acum oamenii să adore ca zei pe alţi oameni“... ca pe Maria, „zic ebreica, căci nu numai că n'a fost botezată, dar în viaţă se pare să fi fost chiar contra fiului, din cauza nouei sale învăţături“ (68).

La fel nu-i convine jidanului cultul *crucei*, mulţimea *sărbătorilor creştine*, prilej pentru creştini „pentru a vărsa produsul muncei lor în casele ebreeşti... de ex. în Moldova: toate prăvăliile din oraşe sunt ale ebreilor, deoarece aci la oraşe nici nu mai sunt Români, numai armata şi funcţionarii, ca în colonii. Tot aşa, însă mai puţini, şi-n celelalte oraşe ale ţărei“ (70).

Invierea lui Isus jidanul o rezolvă scurt: „peste noapte Christ desgropat şi depus în alt mormânt... Dar unde e atunci, groapa este goală? Un singur cuvânt, un fanatic strigă: *a înviat*, apoi altul: *şi s'a urcat la ceruri*, din gură în gură, din om în om, din veac în veac, de atunci şi până astăzi etc. Toată legenda învierei creată aşa cum se ştie“ (72).

Şi după toate acestea culmea neruşinărei acestui anticrist pansemit este, că aruncă lui Isus cu un revoltător cinism acuza de trădător, zicând: *Dacă e trădare fie, dar să ştim şi noi...* Dela noi puţini, dela alţii mai mult, dar tot aşa... *Cadă religia!...* din oboseala sa sub povara veacului în curs“ (72).

Poftim dragi fraţi români şi creştini, propagandist anticreştin, element catilinar, care sapă cu sistem la temeliile credinţei noastre sfinte moştenite dela părinţi, într'o ţară cu consemnul atât de creştinesc „Nihil sine Deo“. Sărmană „Lege românească“ cum ai ajuns să fii lovită peste obraz de străinul anticrist, îngrăşat pe spinarea acestui neam răbduriu, zis Neamul Românesc! Oare se va naşte vreodată din această noblă naţie de origină română vr'un brav apărător al credinţei creştine, un Annibal al reacţiunei, ca să răspundă provocărei atât de obraznice, după suspinul Didonei din Eneida marelui Virgil: „Exoriare aliquis nostris ex ossibus ultor!“...

Cursa pansemită ni se întinde cu dibăcie, pe ruinele concepţiei creştine. *Moisi* e prezentat superior lui Isus, dar luptând pentru acelaş scop: imperiul lui Israel. In fondul *legei mozaice* găsim dispreţul petru goimi şi chiar „după talmud, sau în spiritul talmudului: ebreii trebue să distrugă... mai întâi pe cel mai bun dintre goimi“ (81)... ochiu pentru ochiu şi dinte pentru dinte! Principiului *interesului* preconizat de Moisi aduce triumful imperiului lui Israel. „*Antisemitismul* rămâne fără efect. Din acest punct de vedere proverbul arab zice: Câinii latră, caravana trece... această caravană, *imperiul lui*

Israel a apărut la orizontul veacului în curs; zi cu zi ce trece se tot apropie... în ziua următoare e cu mult mai încărcată: noui generaţii, alte mijloace în acapararea bunurilor creştinilor şi specula muncilor.

Jidanii supravieţuesc prin vechimea lor, morala interesului, vagabondaj, desorganizarea pe calea bolşevismului a elementului creştin (ex. „patriarhul rus Tikhon a fost încarcerat la monastirea Donskhom"), iar creştinii sunt prada *extricţunei etnice* naturale şi forţate. *„Aşa că într'o generaţiune cel mult două, în acest cuprins, Europa, din Ural până'n Atlantic, adio state creştineşti!" (86)*

Şi cu aceasta este înfăptuit pansemitismul internaţional în Europa.

Dupăce cunoaştem planul de luptă al acestui periculos curent antinaţional, declar, că nu am de gând să deschid la acest loc discuţia pe articole, din motivul, că în coloanele revistei noastre nu dorim să ne războim pe chestiuni de natură dogmatică. Diferenţarea între cele două biserici naţionale ortodoxă şi unită este de natură dogmatică, iar *tezaurul lor etic creştin* este comun şi pe acesta vrem noi să-l ştim înfăptuit în viaţa publică a patriei. O singură întrebare aşi avea pentru I. M. Nor în legătură cu critica ce o face lui Isus autorul moralei iubirei aproapelui, anume: dacă Isus prin doctrina iubirei aproapelui a înşelat pe creştini şi în consecinţă e Mesia ebreesc, nu vor fi fost oare la fel trădători şi „Mesia ebreesc" şi *Buddha, Seneca, Epictet, Marc, Aurel,* dat fiind, că iubirea aproapelui şi deci morala „desinteresului" a învăţat-o şi Budhismul şi Stoa (vezi dr Franz *Sawicki,* Die Wahrheit des Chritentums II Aufl. Paderborn 1913. S. 314). Problemele originei, vieţei, învierei şi doctrinei lui Isus, ca studiu etic comparativ bazat pe texte biblice aparţin nu unui program politic naţional creştin, ci disciplinelor teologice (istoria bisericească, exegeza biblică, dogmatica, morala etc.) şi sperăm, că în faţa atacului atât de obraznic al unui agent de al lui Antichrist, vor avea de vorbit revistele teologice ale bisericilor naţionale.

Ţinta să descriu pericolul în mod documentar şi pe care o urmăresc este ca în faţa pericolului comun descris mai sus să încercăm o *strângere a rândurilor* în jurul *idealului nostru naţional* şi creştin depus în programul „Ligii".

Intâi de toate vrem un creştinism integral. La întrebarea pusă de Isus fariseilor: „Ce se pare vouă de Hristos, al cui fiu este?", noi trebue să avem un răspuns precis şi categoric, în conformitate cu crezul nostru naţional: „Fiul lui Dzeu, Dzeu adevărat din Dzeu adevărat, de o fiinţă cu Tatăl! Orice vascilare inutilă în acest punct, însemnează ruperea criminală a solidarităţii noastre naţionale creştine. Creştinismul este o forţă mondială şi ar fi o crimă să creiem bisericuţe desbinate. Ruperea protestanţilor de catolici în veacul 16 aşa o caracterizează marele *Leibniz*: „Toate lacrimile oamenilor nu vor ajunge pentru a plâge schisma fatală a veacului 16".

Dreptul *Simion* a avut atâta dreptate, când a spus despre Isus în etatea de copil, că va fi „semnul căruia ise va zice împotrivă". (Lc. 2_{34}). In acest înţeles se întreabă Prof. G. *Ballerini*: „Oare mai există în toată istoia lumei o singură persoană, care să fi fost atât de ponegrită ca Isus, şi împotriva căreia să se fi scris atâtea năsbătii şi enormităţi?" (Gesu Cristo e i suoi moderni critici, Ed. II Pavia 1922 30). Per fas et nefas toată lumea îşi face subiect de studiu din Isus. „Scriitori de tot felul de naţionalitate şi religiune, cărora ar fi nedrept să le mai negi profunditatea intelectuală şi copiozitatea erudiţiunei, îşi petrec viaţa în studiul Evangheliilor.... fac să brileze toată frumuseţea maximelor morale, toată grandiozitatea întocmirei religioase... chipul Nazarineanului, cel mai mare între toţi oamenii, izvorul cel mai pur şi mai viu pentru tot idealul nobil". (G. Simibaldi, Il dogma della divinitá di N. S. Gesu Cristo e la moderna esegesi. Roma 1907 9).

Ce folos că metoda falşă a raţionaliştilor increduli neagă autenticitatea tututor textelor biblice cari nu ne convin şi după această operaţie prejudiţioasă „au curajul să strige critica istorică aci ne dă singur pe Hristos Omul, nu pe Hristos Dzeul" (Ballerini o. p. 52).

Dupăce lui Crist i-ai smuls de pe cap aureala divinităţii, e uşor să te debarasezi total de credinţa în Dzeu şi să îţi baţi pieptul, că totuşi eşti creştin, adică a lui Christos, după vorba lui *D. Olivo:*

„Noi siamo tutti christiani, anche i professori di ateismo!" (Giornale d' Italia, 12 Ian. 1903). După această metodă poate să se considere creştin şi jidanul nostru *I. M. Nor* care îşi începe cartea „Christ Mesia ebreesc" cu caraghioasa formulă:

„Forţa, materia, şi efectu — treimea cea de ofiinţă şi nedespărţită Amin." La fel unii, ca *Dr. Binet Sanglè,* care crede să constate în Isus demenţă sau degenerescenţă în sensul şcoalei Lombrosiane, ori unii ca jidanul *Salvador,* care consideră pe Isus sectar şi rebel, ori alţii cari îl aşează alături de *Lenin* şi *Carol Marx,* declarându-l socialist-democrat. Ce e mai mult cu acest chip ar putea fi numiţi creştini şi cei ce neagă existenţa istorică a lui Isus, ca avocatul *Bossi di Lugano* ori profesorul *Artur Drews.* Nici să nu mai amintim, că sunt mulţi, cari dau pentru Isus ostracismul în numele ştiinţei şi al civilizaţiei.

Mai departe, o spunem deschis, *vrem să avem în frunte biserica naţională,* după datina din bătrâni „Preoţi cu crucea'n frunte, căci oastea e creştină!" şi aceasta pentru următoarele trei consideraţiuni: *Intâia.* Nu propagăm ura de rassă, ci combatem pansemitismul internaţional, fiind un curent subversiv şi destructiv, care subminează temeliile patriei întregite. *A doua.* Avem ca preoţi datorinţa morală creştină gravă, de a salva din pericolul fatal cu un ceas mai de vreme neamul, căruia îi mulţumim viaţa, cultura, patria încruntată cu sânge de mucenici. In trecutul nostru această înaltă misiune am avut-o şi suntem mândri, că am împlinit-o cu sfinţenie. *A treia.* Avem o frumoasă pildă în preoţimea catolică apuseană, care nu se sfieşte să se mărturisească antisemită, gata de apărarea steagului creştin. Anume Prof. G. *Ballerini* scrie o carte „Gesu Cristo e i moi moderni critici (ed. II Pavia 1922). Această carte scrisă cu multă competenţă are la început clauza de censurare a preotului catolic dr Iosif Boni: „Nihil obstat quominus imprimatur — Papiae 1921," şi aprobarea episcopului Francisc din Pavia: „Imprimatur-Papiae 1921+Franciscus, Ep. Papieus." In cuprinsul opului la pagina 333—5 găsim o expunere clară şi curajioasă a problemei antisemite, cu avertismetnl precis pentru naţiunile creştine să-şi deschidă ochii în faţa perolului pansemit. Iată ce se spune:

Ebreomasonii timpurilor noastre mereu sunt în aşteptarea lui *Mesia lor* temporal, care să-i elibereze de sub jugul altor popoare şi să-i facă stăpânitori. „Şi îndatăce prin intrigile lor au putut să obţină dela *Anglia* facultatea de a se înapoia în Palestina şi de a se reconstitui ca naţiune pe pământul părinţilor lor, socotesc că este iminentă venirea lui Mesia al lor şi au urzit deja un vast plan pentru *cucerirea politică a întregei*

lumi. Documentele de curând descoperite şi publicate sub titlul: *Protocoalele înțelepților Sionului,* sunt într'adevăr o revelaţiune senzaţională. Fireşte s'a încercat să le infirmeze autenticitatea, însă degeaba. Aceste documente, în timp ce aruncă o lumină sinistră asupra războiului mondial, fac de altă parte să se înţeleagă pentru ce Anglia a cedat Palestina jidanilor. „Privitor la Mesia jidanilor prof. Ballerini ne citează declaraţia unui Rabin către un ortodox rus: „Acela pe care noi îl aşteptăm voi îl numiţi Anticrist. Acela este care ne va mântui pe noi" (după Jouin „Le péril Iudes — Maçonnique: Les Portocols des Sages des Sion 189) şi acest Mesia, după acelaş Rabin, trebue să vină nu mai târziu ca la 1923. Questo è parlar chiaro. E se le *nazioni cristiane* non apriranno a tempo gli occhi, peggio per loro".

In fine o întrebare. Cândn oare superioritatea bisericească la noi, la Români va da aprobarea „nihil obstat" pe teza antisemită pusă fără reticenţe? Ori doară noi suntem mai „papi" decât Papa? Nu care cumva să ni se aplice reproşul satiric a lui *Juvenal*: Dat veniam corvis, vexat censura columbas."

Când această conştiinţă demnă a pericolului comun şi în consecinţă a necesităţii apărării comune va fi ajuns ş. la noi în faza de desvoltare a apusului luminat, atunci armata naţională care are menirea sacră să salveze neamul va triumfa şi împotriva iadului şi ne va feri de cursa diabolică a pansemitismului distrugător de naţiuni. Colosului pansemit al mamonei internaţionale, chiar fiul lui Joe să fie, să-i arătăm capul Medusei reacţionare şi să-l prefacem în Atlas petrificat!

Dr. Titus Malaiu

Intrarea triumfală a dlui A. C. Cuza în Ardeal

Plaiurile istorice ale judeţului Năsăud au avut fericirea, în zilele de 6, 7 şi 8 Noemvrie a. c., să salute, pe profesorul A. C. Cuza, conducătorul mişcării naţionaliste şi creştine din România, atunci când, pentru prima dată, acest mare fiu al neamului a păşit pe pământul Ardealului.

Populaţia, l'a primit pretutindeni, cu un etusiasm delirant. Urmaşii grănicerilor de altădată, a „cătanelor negre", cari au stors admiraţia Marelui Napoleon, — şi-au manifestat cu această ocaziune, sentimentele lor neschimbate, de buni şi vrednici Români.

Arcuri de triumf, banderii de călăreţi, „cete de arcaşi în frunte cu drapelele tricolore şi împodobite cu „svastica", fanfare şi coruri, flori şi urale nesfârşite, preoţi în odăjdii şi cu crucea în mână, binecuvântând pe iluştrii oaspeţi, precum şi mişcarea naţionalistă, pe care aceştia o reprezintă, — discursuri înflăcărate, rostite de oaspeţi şi de conducătorii localnici a masselor imense, de ţărani cari au venit din toate unghiurile munţilor năsăudeni, pentru a asista la aceste istorice serbări — şi în fine, înfiinţarea nucleelor „Ligii Apărării Naţionale Creştine, care vor aduce la izbândă lupta începută — iată punctele cele mai însemnate, după care s'a desfăşurat programul acestui victorios turneu.

Pentru a face cunoscut cetitorilor noştrii amănuntele acestui turneu, publicăm aici o dare de seamă detailată despre tot ce s'a întâmplat, cu această ocaziune.

Primirea la Borgo-Prund.

In 6 Noemvrie la orele 11 a. m. au plecat din Cluj, pentru a întâmpina pe dl Prof. A. C. Cuza; dl *I. C. Cătuneanu*, profesor universitar şi preşedintele Regionalei L. A. N. C. din Cluj, dl *Valer Pop*, vicepreşedintele şi dl *Valer Roman*, secretarul general al Comitetului Central, *Caius Bardoşi,* secretarul nostru de redacţie, *Victor Medrea*, colaboratorul revistei noastre, precum şi studenţii *Lascu Octavian, Tăutu Gheorghe, Matei Coriolan* şi *Radu Ilie*. La Gherla s'a ataşat acestui grup şi dl *prof. Titus Malaiu*, membru în comitetul central a Ligii.

La orele 4 s'a făcut o scurtă oprire la Bistriţa, unde s'a ataşat celor amintiţi mai sus, şi *studentul Eremeiu Aurel.* La ora 7, cu toţii, am ajuns la Borgo-Prund.

Aici, la gară, erau deja adunaţi o mulţime de ţărani, cu drapele şi flori. O ploaie măruntă cădea neîncetat.

La ora 8·30 precis intră în gară trenul care aducea dela Vatra-Dornei pe marele Apostol dela Iaşi. Lumea isbucneşte în urale nesfârşite. Trenul se opreşte. Descinde dl *prof. A. C. Cuza*, însoţit de către dl *colonel Neculcea*, membru în comitetul Central a Ligii, dl *Sofronie Robotă*, preşedintele L. A. N. C. Vatra-Dornei, dl *Florescu*, căpitanul arcaşilor din Cârli-Baba, şi studentul *Mişu Bicleanu*, dela Universitatea din Iaşi.

Părintele Eliseu Dan, protopopul ort. rom. a Bârgăului, salută în numele întregei populaţii, pe dl A. C. Cuza. Promite sărbătoreşte să-l urmeze în lupta, pentru idealul propovăduit, de dsa. Dl prof. *I. C. Cătuneanu*, salută pe dl Cuza în numele Regionalei Cluj a „L. A. N. C.": Simt o deosebită cinsie şi distinsă onoare de-a Vă saluta cel dintâi pe pământul Ardealului desrobit. Venirea dvoastră este un moment istoric, însemnând începutul luptei de redeşteptare naţională a fraţilor români de pretutindeni". In numele Centrului studenţesc „Petru Maior" din Cluj dl prof. Cuza este salutat din partea studentului *Bardoşi Caius*, delegatul acestui Centru.

Dl prof. *A. C. Cuza*, mişcat de cuvintele calde, ce s'au rostit, mulţumeşte pentru entusiasta primire, ce i s'a făcut. Adresându-se studenţimii, a spus: „Noi nu luptăm pentru noi, căci noi avem trecut, ci pentru dvoastră, care sunteţi viitorul".

Banchetul.

Seara a fost un banchet, dat de către intelectualii din Bârgău, în cinstea dlui prof. A. C. Cuza, la restaurantul Nicolae Marcu. Primul toast a fost rostit de către părintele *protopop Dan*, pentru *M. S. Regele*. Dl *Bozga*, fost director al şcolii urbane, ridică un pahar pentru Ligă şi conducători. *Studentul Medrea* urează sănătate dlui *prof. A. C. Cuza. Dl prof. A. C. Cuza* mulţumeşte antevorbitorilor pentru cuvintele lor simţite. Arată în câteva cuvite, situaţia „Ligii Apărării Naţonale Creştine" atât în raport cu politica internă a ţării, cât şi în funcţie de politica externă generală, reliefând, în special, rezultatele, mai mult decât satisfăcătoare, a primului congres antisemit internaţional din Budapesta, la care dsa a avut onoarea să reprezinte România. Asigură că politicianii cei mai autorizaţi a naţionalismului maghiar, s'au declarat, pe faţă, contra jidovimii parazitare, a cărei eliminare se poate realiza numai printr'o internaţionalizare a mişcării antisemite. Adresându-se celor prezenţi, le cere două lucruri: Un moment de cugetare asupra scopu-

rilor noastre şi un colţ de suflet, în care să trăiască şi ideile însufleţite ale L. A. N. C. In fine au mai vorbit, la acest banchet, dl *Valer Pop,* care reliefă meritele mari ale dlui *A. C. Cuza,* pe terenul luptei naţionale şi creştine, precum şi dl prof. *Titus Malaiu,* care aduce prinos de recunoştinţă memoriei grănicerilor, ce au cimentat, cu preţul vieţii lor, românismul pe aceste plaiuri.

Banchetul, care a decurs într'o atmosferă de seninătate şi înălţare sufletească, s'a sfârşit la orele 12.

Marea Adunare populară dela Bârgău

In ziua de 7 Noemvrie a. c., la orele 9 dim., în sunetele clopotelor s'a sfinţit, în biserica ort. rom. *primul Drapel tricolor, împodobit cu „svastică" a „Ligii Apărării Naţionale Creştine" din Ardeal.* Serviciul divin a fost oficiat de către părinţii protopopi *Dan Eliseu şi Suceava,* care a rostit o cuvântare ocazională, la care a răspuns dl prof *A. C. Cuza.*

Poporul s'a îngrămădit, pe urmă în curtea încăpătoare a şcolii, unde au vorbit: dl protopop *Dan,* prezentând poporenilor pe dl *prof. A. Cuza,* care a fost primit cu aclamaţii şi urale. Dl *prof. I. C. Cătuneanu,* face în câteva, fraze alese o magistrală caracterizare a Apostolului naţionalist dela Iaşi. Dnii *Valer Pop şi Valer Roman,* arată poporului adunat pericolul jidovesc şi le explică rostul şi organizarea „L. A. N. C." Studentul *Bardoşi Caius* delegatul Centrului Studenţesc „Petru Maior" arată istoricul şi scopurile mişcării studenţeşti prezentând dlui *A. C. Cuza,* omagiile studenţimii clujene. Studentul *Bicleanu,* rosteşte câteva cuvinte pline de avânt şi de căldură, din partea studenţimii luptătoare ieşene. *Gospodarul Sofronie Robotă,* Preşedintele L. A. N. C. din Dorna-Vatra aduce salutul de frăţie al Bucovinenilor. *Studentul Eremeiu* vorbeşte în numele studenţilor someşeni. Căpitanul de arcaşi *Florescu* dela Cârli-Baba, face propagandă pentru înfiinţarea arcaşilor.

Dl *prof. A. C. Cuza* mulţumeşte tuturor celor ce şi-au manifestat sentimentele lor de iubire faţă de mişcarea naţională, prin această impunătoare adunare. Lămureşte, în cuvinte plastice, cu ajutorul unor comparaţi pline de putere sugestivă, marele pericol jidănesc şi mijloacele, cu care, „Liga" înţelege să lupte contra lui. Predă steagul organizaţiei L. A. N. C. din Borgo-Prund dlui *Iuliu Uşieru,* care mulţumeşte pentru cinstea ce i se face. Pe urmă s'a procedat la alegerea, prin aclamaţii unanime, a comitetului local a „Ligii", care a fost astfel constituit: preşedinte *Eliseu Dan,* protopop, *Ion Cârstea, Simion Pahone,* vicepresedinţi, dşoara *Leontina Beşa* şi *Teodor Uşieriu,* secretari, *Pavel Costea, Ilarion Ţiful, Ilarion Bosga, Gh. Vlad, Dumitru Floaşu, Macedon Vrăjmaş, Simion Dan, Nicolae Someşan, Luca Tanca, Gheorghe Forfotă, Nicolae Marcu, Echim Vânca, Ion Axente, Gheorghe Pop, Sabina Cârstea, Ileana Ghitan, Elena Becheş, Alexandru Cârstea, Ion Burbulea, Vasile Monda, Th. Someşan, Gavril Cioancă, Ionel Suceava, Victor Monda, Pantelimon Zograi, Andrei Hângan, Ion Pavel, Valer Guţiu, Iulian Flămându, Crăciun Băloiu, Ion Tomoroga,* toţi locuitori a celor 8 comune rurale, numite *Bârgaele.*

După ce s'a făcut această alegere, dl prof. *A. C. Cuza,* însoţit de suită a părăsit Borgo-Prundul, în mijlocul celei mai mari însufleţiri.

Spre Rodna

Autobusul în care se găseau distinşii oaspeţi este întâmpinat, la **Ilva-mică,** de un banderiu de ţărani călări, care ne însoţesc până la **Sângeorz.** Aici a avut loc o adunare porală într'o sală a şcolii primare. Dl *prof. Cătuneanu* prezintă poporenilor pe dl *A. C. Cuza.* Săteanul *Mărcuş Alexandru,* în numele populaţiei salută pe oaspeţi călduros.

Răspunde dl prof. *A. C. Cuza,* insistând asupra pericolului jidovesc şi a mijloacelor lui de combatere.

La **Anieş** suntem întâmpinaţi de o ceată mare de arcaşi călări, cu drapele în frunte, sub conducerea dlui *Dr. Tapalagă,* avocat şi căpitanul arcăşiei din Rodna, care salută, în numele călăreţilor săi, pe iluştrii oaspeţi, jurând credinţă drapelului „L. A. N. C." Călăreţii voinici, flăcăi şi bărbaţi robuşti, înconjură autobusul, escortându-l până la Rodna. Aspectul măreţ al acestui impozant cortegiu a stăruit admiraţia şi entuziasmul tuturor trecătorilor, cu cari ne-am întâlnit.

Rodna-Veche

La orele 4 ajungem la poarta triumfală, ridicată în piaţa comunei, purtând inscripţia:

„Hristos, Regele, Naţiune,

Trăiască A. C. Cuza"

Mulţimea imensă a ţăranilor, îmbrăcaţi în sumanele lor negre, erau îngrămădiţi după cordoanele formate de pompieri. Un sunet de goarnă ne anunţă sosirea. Comandantul pompierilor, călare, ordonă salutul de onoare. Din mii de piepturi izbucnesc urale nesfârşite.

Automobilul se opreşte. Dl *A. C. Cuza,* urmat de suită, descinde. Uralele se înteţesc. Poetul *Iustin Ilieşiu* ceteşte o poezie ocazională închinată dlui A. C. Cuza şi însoţitorilor săi, stârnind un entuziasm uriaş în rândurile mulţimii şi impresionând adânc pe dl Cuza, care mulţumeşte vădit mişcat pentru această căldurosă primire.

Cortegiul se îndreaptă spre biserică, lângă care se găsesc încă ruinele istorice ale vechei biserici distruse de Tătari, la 1241.

La poarta bisericii suntem întâmpinaţi de părintele-paroh *Simion Pop,* un bărbat tânăr şi distins, care îţi face impresia adevăratului preot modern. In cuvinte adânc simţite salută pe dl Cuza, care „nu s'a mulţumit să sădească sentimentul naţional dela catedră, ci a venit în mijlocul ţărănimii, pentru a o lămuri asupra marelui pericol jidovesc."

Cu toţii intrăm în vechea biserică, unde părintele *Simion Pop* sfinţeşte în cadrul unei solemnităţi religioase ce impresionează profund, drapelul organizaţiei „L. A. N. C." din Rodna.

După serviciul divin se ţine o mare întrunire populară în curtea bisericii, la care au participat câteva mii de ţărani, cu toată ploaia şi timpul nefavorabil. E de remarcat că aceiaşi mulţime l'a aşteptat pe dl *Cuza* deja dela orele 1 p. m. până la orele 4, când a sosit.

Primul orator este dl *Valer Pop,* care arată meritele dlui A. C. Cuza şi explică tendinţa creştinească a „L. A. N. C." Studentul *Medrea* aduce mulţimii adunate salutul studenţimii româneşti. *Prof. Titus Malaiu,* originar din aceste locuri, vorbeşte mulţimii, explicându-le pericolul jidovesc, ce ameninţă plaiurile grăniţereşti şi biserica noastră creştină.

Se ridică dl *prof. A. C. Cuza.* Mulţimea isbucneşte în urale. Dl Cuza începe să vorbească: „Fraţi creştini din Rodna-Veche!" Explică rostul şi menirea „L. A. N. C." Arată rezultatele obţinute deja până acum de mişcarea naţionalistă. Jidovimea — spune dsa — a pierdut mult din obrăznicia nemărginită, de care era stăpânită înainte de această mişcare. Salută pe ţăranii adunaţi şi le mulţumeşte atât lor, cât şi vrednicului lor preot, pentru frumoasa primire.

Pe urmă încredinţează drapelul căpitanului de arcaşi, care-l predă stegarului *Pamfiliu Cozonac*. *Studentul Eremeiu*, încheie adunarea, rostind câteva cuvinte în numele studenţilor năsăudeni.

Era întunerec când mulţimea imensă, care a ascultat cu o încordată atenţie, timp de vre-o 3 ore, pe oratori, s'a împrăştiat, manifestându-şi sentimentele ei de simpatie şi de iubire pentru noua lor organizaţie a L. A. N. C., a cărei preşedinte a fost ales cu unanimă aprobare, *Pantelimon Pioraş*.

Seara a avut loc un banchet, la care a toastat, ca primul, părintele *Simion Pop*, închinând în sănătatea dlui *A. C. Cuza*, care a răspuns, mulţumind din toată inima, părintelui Pop pentru călduroasa primire. Mărturiseşte, că slăbiciunea dsale e visarea şi cugetarea, care i-au dat puterea tinereţii, ce o păstrează încă şi azi. „Mă simt tot atât de tânăr, ca şi cel mai tânăr student", zice dl Cuza. Inchină paharul în sănătatea părintelui Simion Pop.

Dl *prof. Titus Malaiu* vorbeşte despre iubirea lui Cristos!

Gospodarul *Onisim Filipoiu* mulţumeşte oaspeţilor pentru cinstea, ce le-au făcut, venind în mijlocul ţărănimii. Zice că „multe partide au venit pe la noi dar nici unul nu a venit cu numele lui Hristos înscris pe drapel".

Dl *prof. Cătuneanu* a închinat, la urmă, un pahar, în sănătatea studenţimei române, care trebuie să fie vrednică de nobila ei chemare, în aceste clipe istorice, pe care le trăim. *Dr. Valeriu Roman*, închină pentru armată. Cu aceasta s'a sfârşit banchetul la orele 12.

In drum spre Năsăud.

Dela Rodna am plecat Duminecă, în 8 Noemvrie a. c., la orele 8 dimineaţa.

In comuna **Maier**, poporul fiind adunat în biserică, la sfânta slujbă, aşteptând pe dl A. C. Cuza şi cum eram întârziaţi, nu ne-am putut opri; dl *Cuza* a încredinţat preşedenţia comitetului local a „L. A. N. C." părintelui *Iuliu Ciorba*.

In drum spre **Ilva-Mică** ne primeşte pentru a ne excorta un banderiu de călăreţi. Ne oprim la şcoală, unde cuvântul de bun sosit este exprimat de *părintele Bal*. Răspunde *dl prof. A. C. Cuza*, care tâlcueşte ascultătorilor pe larg „Pericolul jidovesc" şi necesitatea organizării luptei de apărare în contra puhoiului jidovesc. In mijlocul aclamaţiilor mulţimei este ales ca preşedinte-delegat al Comitetului „L. A. N. C." părintele Bal.

Continuând drumul spre Năsăud la începutul satului **Feldru**, suntem deasemenea întâmpinaţi de un alt banderiu de călăreţi, cari ne conduc până la şcoala, unde părintele *Emil Ştefănuţ* salută pe oaspeţi, în câteva cuvinte călduroase, la care răspunde dl profesor *A. C. Cuza*, arătând pericolul jidovesc şi indicând programul „L. A.N. C." In această comună ţăranii au ascultat cu o deosebită atenţie şi însufleţire pe dl *A. C. Cuza*. Când am părăsit adunarea am observat o femeie, care făcându-şi cruce a spus; cu ochii scăldaţi în lacrimi: *„Doamne ajută"-le.*

Comitetul local a fost constituit având în frunte pe părintele paroh *E Ştefănuţ*.

Călăreţii dela Feldru ne-au însoţit, pe urmă, în galop până la podul din capătul comunei *Nepos*, unde am fost întâmpinaţi de numeroşi ţărani în frunte cu părintele *Gh. Moldovanu* şi primarul *Dionisie Lupu*. Dl prof. *A. C. Cuza* prezintă poporenilor, rând pe rând, toţi membrii marcanţi ai suitei sale şi vorbeşte despre *„Pericolul jidovesc"* al cărui mijloc de combatere, în România este „L. A. N. C." Propune ca preşedinte al „L. A. N. C." din Nepos, pe părintele Gh. Moldovanu, care răspunde mişcat pentru onoarea ce i se face.

Pe urmă ajungem la **Rebrişoara**, unde ca pretutindeni la capătul satului, am fost întâmpinaţi de un frumos banderiu de călăreţi, condus de fruntaşul *Nicolae Sârbu*, care ne-au petrecut până la măreaţa biserică din localitate, unde părintele protopop *Anton Precup* ne-a primit urându-ne bun sosit. Dl prof. A. C. Cuza ţine iarăşi o frumoasă cuvântare despre „Pericolul jidovesc" şi despre „L. A. N. C." La propunerea dsale este ales ca preşedinte al organizaţiei locale protopopul A. Precup, care răspunde profund mişcat: „Mi-aţi adus cea mai mare onoare mie, celui care 40 de ani, am slujit cu credinţă altarul şi am căutat să stimulez sentimentul naţional al parohienilor mei. Indrumările mele au avut răsunet şi vă promit, că de ici în colo îi voi îndruma pe calea indicată de dv."

Părintele *prof. Titu Malaiu*, arată legătura dintre L. A. N. C. şi biserică. Automobilul se pune în mişcare, iar călăreţii ne însoţesc până în celalalt capăt al comunei.

La Năsăud

La orele 1 ajungem la marginea Năsăudului. Ne ies în cale un grup de călăreţi, cari purtau drapelul „L. A. N. C." Vătaful călăreţilor, economul Gazdac, ne salută cu cuvinte pline de însufleţire. In drum spre centrul oraşului ne ies în cale foarte mulţi studenţi veniţi, dela Cluj, cu această ocaziune, având în frunte o fanfară românească, compusă din ţărani, care intonează „Imnul Studenţesc". Studentul *Ionel*, salută pe dl A. C. Cuza în numele studenţimei Năsăudene. Impreună cu fanfara, cu studenţii şi cu un imens public, care nu mai contenea cu ovaţiunile am ajuns în piaţa unde ne oprim în faţa bisericii, pe treptele căreia în ornat bisericesc, ne aştepta vicarul episcopesc *Născuţiu*. Se oficiază un scurt serviciu divin şi se sfinţeşte drapelul comunei Năsăud al „L. A. N. C."

De pe treptele bisericei, încep vorbirile, îndreptate către imensa mare de capete, a ţăranilor şi cărturarilor, veniţi din întreaga împrejurime a Năsăudului.

In numele grănicerilor năsăudeni, vorbeşte ca cel dintâiu, părintele Malaiu, începându-şi discursul cu faimoasele cuvintele ale poetului: „Munţii noştri aur poartă, noi cerşim din poartă'n poartă". Arată primejdia jidovească ce ameninţă vechile ţinuturi grănicereşti.

Dl *prof. I. C. Cătuneanu*, arătând numeroasele jerbe de flori, pe cari le-a primit dl A. C. Cuza, zice că „aceste flori sunt tot atâtea semne de iubire faţă de profesorul, care ne învaţă şi ne va învăţa ce este linie dreaptă în viaţă". Lepra jidovească e ţinta neagră, pe care o vom doborî. Izbânda e a noastră, căci lumea e cu noi. *D. dr. Roman* ţine pe urmă, o înflăcărată cuvântare, arătând că mijlocul nostru de luptă nu este violenţa contra individului jidan, ci măsura generală de combatere a colectivităţii jidoveşti. Insă lupta cea mare trebuie să meargă înainte. „Vă jurăm aici lângă sfânta biserică, să mergem la izbândă, orice s'ar întâmpla". Dl *dr Valer Pop*, vorbeşte pe urmă, începând astfel: „Entusiasmul primirii indică pe dl Cuza ca salvatorul ţării. El este făuritorul României de mâine".

Cu ocaziunea acestei adunări, atât de viu populate, dl *prof. A. C. Cuza* a fost serbătorit călduros, prin aplauzele şi ovaţiunile numeroşilor asistenţi, — cu ocazia fericitei coincidenţe, că tocmai

în această istorică zi, când pentru întâiaşi dată a călcat pe pământul Transilvaniei, — *a împlinit a 68 a aniversare a zilei sale de naştere.*

După aceea studentul *Bardoşi Caius* ceteşte, în numele Centrului „Petru Maior" din Cluj, poezia ocazională a poetului Iustin Ilieşiu, închinată dlui prof. A. C. Cuza şi însoţitorilor săi, pe care avem să o publicăm în numărul viitor al revistei noastre.

In fine se ridică *Domnul Cuza.* Mii de capete îşi apleacă urechea încordată păstrând o linişte de mormânt, pentru a asculta cuvântul *Apostolului neamului.* Dl Cuza îşi începe discursul său înălţător arătând că „păşirea noastră în Ardeal, este un moment istoric." Pe urmă face o magistrală expunere a scopurilor urmărite de „Liga Apărării Naţionale Creştine", a felului ei de organizare şi a mijloacelor ei de luptă. In tot timpul acestui discurs măreţ ascultătorii întrerupeau pe dl Cuza cu aplauze şi aprobări. Ultimele cuvinte ale Măestrului au fost acoperite de un ropot de aplauze însufleţite, şi de strigăte puternice: *„Trăiască Domnul Cuza"!*

Pe urmă domnul Cuza încredinţează drapelul şi prişedenţia organizaţiei locale a „L. A. N. C." din Năsăud dlui prof. *Octavian Mărcuş,* care mulţumeşte foarte emoţionat: „Fiind învrednicit de-a purta steagul de biruinţă, în vârful căruia este crucea, declarăm solemn că vom lupta, cu trup şi suflet, pentru izbândă". La urmă roagă pe dl prof. Cuza să primească sentimentele năsăudenilor de admiraţie şi de nepregetată supunere".

In numele studenţimii someşene, dl *Eremeiu* ţine o cuvântare frumoasă care a impresionat foarte mult poporul adunat.

După aceste discursuri, pline de avânt şi însufleţire, *Domnul Cuza* a fost ridicat de studenţi pe umeri şi condus, în mijlocul ovaţionărilor, ce nu mai conteneau, până la automobil.

La orele 2 s'a servit un banchet copios la „Casină", la care au luat parte peste 100 de persoane. In numele meseriaşilor români din Năsăud, dl prof. A. C. Cuza a fost salutat de către dl *Octavian Pop,* căruia dl Cuza i-a răspuns, arătând deosebita sa solicitudine faţă de meseriaşul român, a cărui rol important în viaţa noastră economică, d-sa l-a propovăduit întotdeauna.

La orele 3 dl *prof. A. C. Cuza,* a părăsit Năsăudul, fiind însoţit automobilul dsale de către studenţimea şi populaţia năsăudeană, cu fanfară în frunte, până la marginea oraşului.

La Bistriţa

La orele 6 am ajuns în vechia cetate a Bistriţei, unde, în piaţă ne aşteapta un public foarte numeros. Automobilul se opreşte în faţa casei Reuniunei meseriaşilor români. Dl *Cuza* şi suita descinde, primit fiind de uralele mulţimii. Părintele *Liviu Greabu,* profesor, îl salută în câteva cuvinte, pline de avânt. „Te asigur, slăvite Apostole, că în această localitate veţi avea mulţi aderenţi". Urează din toată inima: „Bine a-ţi venit". Dl *Cuza* răspunde, mulţumind pentru primirea călduroasă.

Pe urmă urcăm la sala cea mare, împodobită cu ghirlande şi tixită de un imens public.

Ca cel dintâiu vorbeşte *păr. Pletosu,* protopopul ort. rom., salutând pe dl Cuza ca pe „mucenicul ideii naţionale". Roagă asistenţa să-l asculte pe dl Cuza cu cea mai mare smerenie şi evlavie, ce i se cuvine.

Dl *prof. Cătuneanu* a rostit pe urmă un admirabil discurs. Explică, celor prezenţi, marile merite şi puternica individualitate a dlui prof. A. C. Cuza, care „n'a aspirat la onoruri, fiind cinstit o viaţă întreagă". El este *profesorul* nostru în ce priveşte iubirea de ţară şi forţa de caracter.

Pe urmă dl Cătuneanu, arată distincţiunea esenţială ce subsistă între minorităţile de baştină şi între veneticii parazitari jidani, cari trebuesc combătuţi. Face pe urmă istoricul invaziei jidoveşti dela împăratul Titus şi până în ziua de azi. Cea mai mare problemă este rezolvirea chestiunei jidoveşti. Să facem pasul hotărâtor şi să scăpăm ţara de jidani.

Dl *Dr. Valer Roman* vorbeşte pe urmă despre armele de combatere a jidovimii, contra cărora trebueşte luptat din instinct de legitimă apărare. Spulberă acuzările de antiumanitarism, ce se aduc mişcării noastre.

Dl *Dr. Valer Pop* desfăşură pe urmă planul de organizare a „Ligii Apărării Naţionale Creştine" şi scopurile ei de eliminare a elementului jidovesc din preponderenţa economică şi politică a Statului.

Dl *Titus Malaiu* tâlcueşte primejdia jidovească, care ameninţă oraşele noastre.

Dl. *dr. Ion Istrate,* avocat şi ziarist, secretarul Comitetului Central executiv, vorbeşte în câteva cuvinte pline de avânt, despre aspiraţiunile tinerei generaţii, cari sunt identice cu acele ale „L. A. N. C."

In numele studenţilor olteni vorbeşte *Victor Medrea,* iar a celor moldoveni studentul ieşan *Bicleanu,* salutând pe dl prof. A. C. Cuza. Acelaş lucru îl face studentul *Bardoşi Caius,* în numele centrului „Petru Maior" din Cluj.

La urmă se ridică, în aplausele mulţimi, dl *prof. A. C. Cuza,* vorbind, pe larg, despre pericolul jidovesc, despre neputinţa partidelor politce de a-l combate, şi despre singura cale de scăpare, care a mai rămas, şi care este: „Liga Apărării Naţionale Creştine. După rostirea acestui mare discurs dl prof. Cuza a fost din nou obiectul unei călduroase manifestaţii de simpatie.

Cu aceasta s'a sfârşit şi marea adunare dela Bistriţa. Aici în singurul loc al turneului nostru triumfal, am avut ocazia să observăm atitudinea jidovită a dlor *Petringel* protopop, *Dr. Pahone,* advocat şi *Bejan,* director de bancă, asupra cărora vom mai reveni.

După aceasta s'a sfinţit drapelul Ligii din judeţul Năsăud, în faţa bisericii gr. cat., care a fost încredinţat *păr. Greabu,* preşedintele organizaţiei locale.

La orele 9 am luat o masă comună la restaurantul „Fritsch", la care a toastat păr. protopop *Dan Eliseu,* preşedintele L. A. N. C din Borgo-Prund.

Dl Cuza fiind, pe urmă, invitat de către o delegaţie de căluşeri, să ia parte la festivalul aranjat de către meseriaşii români, ne-am dus la „Gewerbeverein", unde am asistat la 3 acte ale piesei „Doctorul fără voie" jucată de către meseriaşi diletanţi. Atât la intrare cât şi la ieşire, *Domnul Cuza* a fost îndelungat ovaţionat de către numerosul public din sală.

Astfel s'a încheiat gloriosul turneu a „L. A. N. C". în judeţul Năsăud. In decursul nopţii, cu toţii am părăsit Bistriţa, întorcându-ne acasă.

Toate manuscrisele şi întreaga corespondenţă, care priveşte partea redacţională a revistei noastre, este a se trimite la adresa următoare: Redacţia „Infrăţirea Românească", Cluj Strada Bob No. 7.

CRONICA STUDENȚEASCĂ

„U. S. I.“

Un restrâns număr de indivizi certați cu cele mai elementare simțiminte de bine obștesc, vor să inaugureze cași arhi-cunoscutul Cațavencu, o epocă cu faliții ei naționali. Crescuți în școala iluștrilor renegați: Costaforu, Mille și Comp, și-au trasat o linie de conduită cu supremul țel: Scoaterea studențimei din mijlocul tulburărilor xenofobe și din întunericul obscurantist, ce a pus stăpânire pe Universitățile noastre. (Expresii proprii). Zi de zi, pleiada ce preconizează o atitudine calmă de analiză dezinteresată, trâmbițează prin coloanele unui produs al Sărindarului galițian, inaugurarea unui nou sistem de luptă cu arme selecționate. „Cuvântul tăios al adevărului“, e noul preparat combinat de fantezia linotipistică a lui Nedelea și dezinteresata *(asta e tot adevărat)* remunerare a lui Aristide Blank.

Dar tăiosul adevăr, după cele mai noui investigații Einsteino-talmudice, e relativ și nouii confrați ai Honigmanilor, se găsesc la greu impas.

Urcați pe trepiedul, făurit de Karl Marx, nouii închinători ai vițelului de aur, cași mitologica Pytia, sub impresiunea hașișului cristalizat ca teorie umanitaristă, exteriorizează nouile concepții apostolice (tot termen propriu), sub forma celor mai extravagante aberații.

Ignorând orice lege a raționamentului logic, bazat pe argumente sănătoase adepții civilizației adevărate, pătrunse de respectul liberei gândiri, al muncii și al celor ce muncesc, cum obișnuiesc a se intitula, n'au nici precăderea, nici tăria morală de a inaugura o nouă directivă în viața cu adevărat universitară.

Inauguratorilor noului reviriment, produs pe cale anormală și deci născut mort, nu le fac cinstea, de a le cita numele în coloanele acestei românești publicații, pentru 2 binecuvântate motive:

I. Doctrinar discutând din punct de vedere sufletesc (nu sunt admirator al supra-omului lui Nietsche) și mai ales național, sunt refractar oricărei idei de înfrățire universală.

II. Cu trădători de neam și sperjuri nu stau de vorbă.

Las însă sarcina de a pronunța verdictul, celor ce pot privi această chestiune: *sine ira et studio*. Corifeii, noului organ de plasare și încercării de popularizare, al planului stabilit de Protocoalele Sionului, sunt oameni cari nesocotind greaua sarcină ce are fiecare student azi, au găsit de cuviință ca pentru un pumn de arginți rupți din pâinea amară a românului obidit, să se vândă sub forma de mercenari ai condeiului celui mai fără de lege popor.

Prostituându-și conștiința și darurile pe care Pronia cerească le-a hărăzit, ei înscriși în partidul comunist și vechi clienți ai Siguranței, ca propagatori de idei subversive, vin azi să indice, pretind ei: un nou drum al calvarului, mai greu de străbătut decât al Golgotei. Marea massă etnică românească, i-a priceput așa cum ei nu sperau și nici nu voiau. Otrava ce au vrut și vor s'o canalizeze spre satele noastre, se va evapora din momentul ce va trece prin aerul curat și purificator.

Dar chiar de ar ajunge la țară, românul deșteptat de cei ce își înțeleg cu adevărat datoria, îi va plivi din orice strat ca pe pălămida jidovească, ce ne-a năpădit ogoarele bogate. Comițând un infam act de trădare, față de colegi și mai ales față de conștiința românească, prin trecerea în rândurile cozilor de topor, noi avem un beneficiu imens, pe care ei deși oportuniști și vânători de momente și situații nu l-au calculat. — Rândurile noastre se strâng, netrebnici trec prin filtrul consequenței, iar acei ce așteaptă „s'aducem isbândă“, le vor pune pe fruntea pătată deja, o nouă pecete a infamiei și a sperjurului veșnic degradator.

Calificați și pasibili de pedeapsa codului luptei naționale, ei nu sunt decât un lut desprins din malul sănătos, pe care furia puhoiului de redeșteptare, ce se deslănțuie, îl va spăla, iar atomii ce l-au compus odată ca'n povești, nu vor putea fi găsiți, nici cu cel mai perfecționat microscop.

Victor Medrea
student în drept.

CRONICA SANITARĂ

Spitalele și exproprierea moșiilor lor

Dupăcum bine să știe spitalele din vechiul Regat, instituțiuni de binefacere creiate pentru scopuri umanitare, sunt toate fundațiunii întemeiate de marinimoșii domnitori și de adevărații boeri români, lăsându-le moșii întinse pentru a se putea întreținea. Dispunând spitalele de fonduri însemnate pentru întreținere îngrijirea medicală în vechiul Regat era gratuită pentru toată lumea.

Intrând în vigoare legea pentru reforma agrară, făcută de latifundiari s'au expropriat și moșiile acestor spitale urmând ca Statul să îngrijască de întreținerea lor. Statul preluând acestea spitale a suprimat gratuitatea tratamentului. Azi nu mai există sărac în ceeace privește tratamentul spitalicesc, toți trebue să plătească, dacă n'are altcum decât o cocioabă de casă nici atunci nu-i scutit de plată.

Nu pricepem pentru ce a fost nevoe să se exproprieze moșiile spitalicești atunci când moșia forma baza de existență a spitalelor; Statul n'avea nevoe să-și mai ia asupra sa alte sarcini materiale. Probabil exproprierea s'a făcut ca în schimb să le rămână latifundiarilor din vechiul Regat cât mai mult pământ neexpropriat împroprietărindu-se țăranii cu pământ spitalicesc.

Că spitalele cum se întrețin azi de către Stat o știm cu toți. Toată lumea fuge azi de spital din cauza mizerii spitalicești ce s'a întins peste toate spitalele din țară.

Mă cuprinde o jale când citesc aproape zilnic în „Monitorul Oficial“ că Min. Săn. a aprobat vinderea cutăruiimobil de-al spitalului Filantropia, Spiridon etc. Se vând parcelele rămase de expropriere tot favorizaților pe prețuri derizorii.

Dacă reforma agrară a știut să ia moșiile spitalelor pentru expropriere trebuia ca dl ministru al Domeniilor să repare greșala aceasta dând castelele, conacele expropriate Ministerului Sănătății pentru a le transforma în sanatorii de tuberculoză de cari abia avem vro 5—6 în întreaga țară. Era aceasta o operă salutară pentru țară, de mare importanță pentru neam având unde izola tuberculoticii cari împrăștie cu nemiluita germenii acestei boli. Dealtcum chestia nu e târzie nici acum însă se manifestă puțină bunăvoință din ambele părți în interesul Neamului românesc, care e lăsat pradă boalei crâncene a tuberculozei. Cei chemați sunt rugați să studieze chestiunea și să aducă soluții urgente și mulțumitoare întru combaterea tuberculozei.

Arad, la 15 Octomvrie 1925.

Dr. Cosma.

Ca la noi, la nime

Se ştie în general, că poporul român e foarte indulgent faţă de duşmanii săi. După războiu a devenit şi mai indulgent şi mai ales autorităţile noastre cari, în foarte multe cazuri, sprijinesc pe străini în detrimentul românilor de cinste şi omenie.

Cauzele pentru cari autorităţile noastre sprijinesc mai mult pe străini decât pe români le cunoaştem cu toţi, nu voiesc să le mai discut.

Voiesc a aduce la cunoştinţa onoratului public numai vreo câteva cazuri de indulgenţă toleranţă sau putem numi şi altcum felul de acţiune a unor **autorităţi** faţă de streini, cari nu sunt îndreptăţiţi a sta la noi în ţară şi a ne specula ospitalitatea noastră.

In judeţul Arad în comuna **Ghioroc** se află un medic de religiune mozaică cu diploma din Ungaria venit în anul 1924 cu paşaport maghiar, prin urmare este cetăţean străin. Cu toate că legea sanitară nu dă dreptul ca cetăţean străin cu diplomă străină să practice medicina în ţară, totuşi el s'a plasat în acea comună, face practică fără să mai întrebe pe nime, că are drep sau nu. Protestele medicului oficial de circumscripţie din Ghioroc, făcute către medicul primar de judeţ, au rămas fără rezultat.

Tot în acest judeţ se mai află în **Pâncota** un alt cetăţean străin tot de religie mozaică venit cu paşaport maghiar în anul 1922. Practică medicina fără autorizaţie în ciuda protestelor medicului oficial de circumscripţie şi după cât să spune nici impozit n'ar plăti.

Dl medic primar toate acestea le ştie, însă a rămas neutru; ori Domnia Sa nu trebue să execute legea sanitară ca toţi ceilalţi medici oficiali ai ţării?

Un al treilea caz: In comuna Şiria este uu farmacist cetăţean străin care şi-a cumpărat o farmacie. Ori legea sanitară articolul 120 şi 130 zice: Nimeni nu poate cumpăra dreptul unei farmacii dacă nu e român sau naturalizat. El nu e român nu e naturalizat.

El ca cetăţean străin are farmacie însă un român foarte cu greu ajunge să-şi poată cumpăra o farmacie. Făcându-se de către Direcţiunea X San. rapoartele cuvenite în chestia de faţă Ministerul sănătăţii publice a ordonat cu Nr. 25585 din 1925 Direcţiunei X sanitare să închidă farmacia din Şiria funcţionând pe cale ilegală. S'a şi dat delegaţia de închidere. Inainte de a se executa aceasta delegaţie a sosit în Arad dl inspector farmacist Murgău actualul prefect al judeţului Turda-Arieş, preşedintele Asociaţiei farmaciştilor din Ardeal (se zice că şi proprietar de farmacie şi drogherie în acelaş timp) ca să aplaneze aceasta chestie. Prin venirea sa la Arad dl Murgău, a contramandat ordinul Ministerului Sănătăţii lăsând să funcţioneze farmacia pe mai departe, căci ceiace pentru Ministerul Sănătăţii este ilegalitate pentru dsa este legalitate. Noi nu pricepem mentalitatea dlui inspector farmacist şi în acelaş timp şi prefect etc. etc.

Ce dragoste l-a prins pe dl Murgău faţă de un cetăţean străin, care n'are drept după lege să cumpere farmacie la noi în ţară, poate nici nu-l cunoştea personal pe farmacistul din Şiria.

Intrebăm pe dl inspector farmacist pentru câţi români a intevenit dsa să primească drept de fa macie la noi în ţară şi îl rugăm să ne comunice că în străinătate se află cazuri de acestea ca să fim mângâiaţi că şi în Occident tot la fel se procedează ca la noi în cazuri similare.

Cred, că astfel de cazuri se găsesc cu nemiluita la noi în ţară şi poate şi mai grave şi totuşi ne acuză minoritarii noştri la Liga Naţiunilor că suntem intoleranţi şi îi persecutăm.

In numărul 238 din 15 Octomvrie al „Universului" a fost publicat un caz mai grav decât cele relatate mai sus.

Se comunică anume că un oare care jidănaş din Bucovina a renunţat la cetăţenia română, ca să scape de „barbaria românească" s'a expatriat. După vro câţiva ani s'a reîntors în Cernăuţi, a indus autorităţile în eroare şi s'a furişat în serviciul public fiind numit medic de circumscripţie în judeţul Dolj.

Cazuri de felul acesta vor fi foarte multe la noi, fiindcă nu merg trebu-rile ţării aşa după cum trebue să meargă.

Arad, la 15 Octomvrie 1925.

Dr. Cosma.

ANCHETE NAŢIONALISTE.

Ţara Oltului

E ţara ce-şi coboară trupul depe piscurile încărunţite ai străvechilor Carpaţi ca să şi-l scalde în unda nepotolită a Oltului care „străjueşte" încă şi azi „nădejdea noastră de mai bine".

E ţara voevodului întemeietor de ţări: Radu-Negru. Şi ţara pitei de săcară, a oamenilor iuţi la vorbă şi pripiţi la faptă dar şi a spetelor încârbovite de povară şi năcaz; a grănicerilor falnici a haiducilor delii ca Budac şi a vitelor cu ochi duioşi şi veşnic flămânzite:

„Ţara Oltului
Para focului,
Pită de săcară
Ţară de ocară".

E ţara in care streinii n'au pripas — nu pentrucă românii depe aici n'ar fi primitori — dar care neam s'ar fi încumetat să lucreze atât, pentru bruma de rod, ce abia îţi îngăduie să o duci de azi pe mâne. Aici munca e mai grea — sudoarea curge în boabe mai mari ca aiurea; iar răsplata strădaniei nu e spre mânia duşmanilor. Poate asta e pricina că nu-s nici saşi nici unguri pe aici, ci sate de „Olteni" neaoşi cu floare la căciulă, cu „pui" de strămătură pe şerpar şi cisme cu turecii tari şi potcoave de oţel. Dar în schimb s'au folosit peste cap de ospitalitate: poporul care trăeşte tot atât de bine şi din suferinţă şi din bucurii, — căci numai rodul îl cunoaşte, ci nu şi greul ce-l câştigă — poporul care se împacă oriunde cu soartea numai sânge să fie şi măduvă în oase ca să le sugă cu buze nesătule.

Inainte vreme nu era sat în care să nu fi stat la pândă după teşgheaua murdară mâna osoasă şi încârligată de pofta banului a unui stăpân peste o pereche de perciuni şi o „muiere" grasă şi unsuroasă, cu mers legănat de gâscă îndopată.

Şi simţea el bietul român că acolo la cârciumă nu e lucru curat — dar ca'n ţară oropsită, jandarmul cu pene de cocoş îşi plimba ţanţoş pieptul încărcat cu „bani dela împăratu" răsplată pentru iscusinţa cu care săpau groapa obijduitului popor. Şi mâna ce se strângea ameninţătoare cădea neputincioasă în aplaudul dureros al scrâşniturii de dinţi. Şi spata se încovoia mai simţitor pe cele două coarne dela plug, — doina era mai duioasă; iar bobul de săcară mai gras, căci era hrănit cu lacrimă de om.

Dar într'o zi i-a fost dat şi lui să vadă o rază de bucurie făcându-i să lucească fierul dela plug şi ochiul şters de chinuri. Din ziua aceea binecuvântată i-a alungat cu slujbă şi tămâie, căci dacă le-a dat la mir şi mirul e taină creştinească.

Azi în crâjma satului îţi şterge masa o mână harnică îmbrăcată în alb şi împodobită cu fluturi şi pumnaşi cu strâmbuleţi; iar faţa jupânesii cu pistrui şi untură e înlocuită cu sârg de obraj spălaţi şi roşii ca bujorul. Şi-i mare treaba asta să mă credeţi, căci altfel îţi tihneşte băutura, orice s'ar zice.

Dar — şi mă doare amarnic acest dar — jupânul alungat din sat s'a oploşit pela oraş.

Făgăraşul la ale cărui ziduri le-au fost dat să vadă încântătoarele făpturi domneşti din casa lui Mihaiu e aşa de strein şi de întunecat de-o vreme, căci prea s'au îmulţit dughenile cu miros de usturoiu. Negoţul său e învârtit de mâni jupuitoare de păgân.

Dar — şi e un al doilea *dar* care mă doare mai amarnic ca orice — nu numai banul adunat cu trudnicie după ogorul plătit cu sânge şi durere se duce în punga fără baieri şi fără fund a celor de obârşie blestemată, ci şi sufletul e dat pierzării.

Ţara Oltului are decând „la prefectură se arborează culorile roşu galben şi albastru“ un liceu care promitea să fie fala ţinutului acesta, care a dat ţării din bătrâne vremi şi până azi: profesori universitari, mitropoliţi, miniştri, generali, Academiei membrii; şi pleiada nesfârşită de suflete mari de care istoria nu-şi va uita până va mai bate o inimă cu sânge necorcit de român pe meleagurile acestea moştenite din părinţi.

Primii profesori au fost recrutaţi din „popimea“ acestui ţinut: parte din popimea ardeleană care a dat atâţia popi, simplii şi umili popi, ţării cari se transformau în tribuni şi căpitani de oştii în vremuri de pârjol, în străjeri implacabili ai comoarei de cuget şi simţire românească în timpuri de opresiune — din „popimea“ fără care cu greu s'ar fi pus temelia acestei ţări şi alţii vreocâţiva pui de român, oameni de specialitate şi cu tragere de inimă.

Dar o politică nefastă şi inconştientă a alungat pe mulţi din bravii noştri dascăli şi i-a înlocuit cu nişte oameni streini nu numai de ţinutul acesta dar şi de neamul şi ţara pe care o locuesc, — căci ce şcoală de patriotism poate să deie un Wurtzel sau un Gotesmann? Nouă (9) profesori streini într'un liceu cu 99% români neaoşi! Educaţia la sute de români dată pe mâna unor oameni cari n'au nimic comun cu neamul acesta pe care nimic nu-i leagă de moşia aceasta! Nenorocită şi blestemată nesocotinţa omului care a scos cucuveaua cu glas prevestitor de rele din tainiţa întunecoasă din ruine şi a aşezat-o pe stâlpul de fier ce împodobeşte coperişul acestui liceu.

Iacă dece v'aţi dus la luptă voi fii ai acestei ţări — v'aţi vărsat generosul vostru sânge — şi aţi primit să fiţi jertfiţi fără preget Zeului Moloh!

Şi par'că din moviliţele acoperite cu iarbă şi strejuite de umile cruci de mesteacăn — ce acopere munţii şi văile şi ogorul frământat cu sânge şi dospit cu carne de om — străbate în noaptea fără lună oftat adânc şi geamăt surd. Morţii noştri ne mai poartă grija! Noi nu ne mai gândim la ei? Intr'atât să ne fi orbit Mamonul? Intr'atât să fie veacul ce-l trăim? O! dar atunci putem începe jocul de unde l-am lăsat — la ce ne foloseşte pacea când e aşa de umilitoare şi când jicneşte pe cei morţi pentru ea? Sau, la ce să mai ridicăm capul din ţărână: sub bardă cu el să ni-l reteze călăul!

să lăsăm forma să corespundă fondului: să lipim pe costituţiile noastre placate cu inscripţia „De vânzare“ şi fie stăpân aici acel care „dă mai mult“.

Nu se gândesc stăpânii zilei că noi copii acestei ţări cari am îngrăşat pământul ei cu trupurile părinţilor şi al fraţilor noştri avem sentimente cari nu pot fi călcate în picioare de primul venetic? De ce nu iau măsuri să ne apere? Sau lase-ne pe noi să ne apărăm — e dreptul nostru! Să chibzuiască şi să treacă la fapte — iată ce îi rugăm — până e vremea, căci pe noi ne doare inima de această ţară şi n'am vrea să o lăsăm pradă faptelor nesocotite săvârşite de omul căruia i-a ajuns cuţitul la os.

Şi de mă veţi întreba că cine sunt eu de cutez (dacă vă pare asta cutezanţă) să glăsuesc astfel voi răspunde: Ia! unul din cei mulţi: născuţi în ţara asta şi cari îşi cunosc mormintele la un şir întreg de strămoşi, — colo prin satele noastre — în afară de cei morţi în pază la hotare cari odihnesc sub glie uitaţi de mulţi dar nu de către noi! Pe scurt: Un român ce-şi iubeşte neamul!

T. T. Herseni
din Ţara Oltului

Marele turneu de propagandă a L. A. N. C. din Cluj în judeţul Someş

Duminecă, în 1 Noembrie a. c., s'a organizat al doilea turneu de propagandă a „Ligii Apărării Naţionale Creştine“ din Cluj; de această dată s'a cutreierat judeţul Someş (fostul Solnoc-Dobâca). La acest turneu au participat dnii *I. C. Cătuneanu* profesor la Universitatea din Cluj şi preşedintele Regionalei, *Valer Pop,* avocat şi vicepreşedintele comitetului central executiv, *Valer Roman*, avocat şi profesor la Academia de Inalte Ştiinţe Comerciale şi Industriale din Cluj, secretarul general al comitetului executiv, *Căp. Gh. Beleuţă,* membru în comitetul central executiv, precum şi un grup de studenţi compus din dnii *Caius Bardoşi,* secretarul nostru de redacţie, *Victor Medrea, Octavian Ciobota* şi *Ioan Ciucur,* dela drept, *Theodor Vidican, Marius Pop, Ştefan Homorodeanu, Valer Halalai* şi *Iosif Ghizdavu,* dela medicină, *Vasile Scurtu,* dela litere, *Coriolan Matei,* dela ştinţe şi *Gheorghe Muntean*, dela Academia de Comerţ.

Ajuns în Gherla, acestui grup de propagandişti s'a ataşat şi dl *Titus Malaiu,* profesor la Academia de Teologie, membru în comitetul central executiv.

Dela Gherla propagandiştii au pornit, pe jos la *Mintiu,* unde s'a ţinut o mare întrunire, sub cerul liber, la care a asistat un foarte numeros public, compus, în cea mai mare parte din ţărani.

Ca primul a vorbit dl *dr Titus Malaiu*, care, într'o cuvântare plină de avânt poetic, de comparaţii pitoreşti şi de argumente sdrobitoare arată poporului adunat măreţia ideii naţionale, care se reazimă pe pedestalul solid al creştinismului integral.

Pe urmă se ridică dl *Prof. Cătuneanu*. Mulţimea ascultă nemişcată, sorbind cuvintele cari curg, bine accentuate, din gura distinsului orator academic. Ideile se înşiră logic ca un lanţ de fier. România-Mare e înfăptuită, ea trebue acum stăpânită.

In ea găsim două feluri de streini: băştinaşi şi venetici parazitari. Aceştia trebuesc eliminaţi. Acesta este programul L. A. N. C. Ultimele cuvinte ale dlui Cătuneanu sunt acoperite de vii aplause.

Pe urmă vorbeşte dl *Valer Pop*. Intr'un discurs mare şi bine simţit, care a fost gustat de popor cu atât mai mult, cu cât era rostit în limba populară atât de bine stăpânită de dl Valer Pop, oratorul arată primejdia jidovească în toată grozăvenia ei. Face o comparaţie foarte reuşită între suferinţele lui Cristos şi între situaţia mizerabilă a omenirii de azi, cauzată de jidani. Exlică rostul L. A. N. C. Singura soluţie contra puhoiului jidovesc este ca, prin legi bune, să-l scoatem din ţară. Oraşele trebuesc romanizate, iar fii de ţărani îndrumaţi spre meserii. Trebue să cucerim suprimaţia economică.

Ca ultimul a vorbit *Părintele Atanasie Paşcu,* inimosul preot al Mintiului, un neînfricoşat naţionalist încă din vremea ungurilor. Intr'o scurtă dar cu atât mai înălţătoare cuvântare salută pe iluştri oaspeţi, cărora le mulţumeşte pentru osteneala lor.

Vorbeşte pe urmă despre jidani, pe cari îi consideră ca cel mai spurcat popor din lume. In ţara noastră ei s'au procopsit, ca şi cum ea ar fi Palestina; aceasta se datoreşte faptului că poporul nostru se sbate încă în bezna analfabetismului şi a neştiinţei. Deci trebue să ne câştigăm ştiinţă; dar pentru aceasta ne trebue avere. Altfel numai jidanii pot învăţa, aşa cum e azi. Deci trebue să ne cucerim avutul nostru, ca să putem susţine, în mod demn, Universităţile noastre.

Prin vorbirile lor dnii profesori au luminat poporul, arătându-le calea adevărului, pe care fiecare bun român e dator să o urmeze. — Le urează din toată inima tărie ca să ducă la izbândă lupta începută.

In mijlocul aplauzelor nesfârşite ale mulţimei se alege pe urmă, prin aclamaţie, ca preşedinte — delegat al oganizaţiei locale a L. A. N. C., dl *Ioan Ladiu,* învăţător.

Dela Mintiu propagandiştii s'au reîntors la Gherla, unde au luat masă. După masă s'au dus în comuna *Livadă,* (f. Dindeleag), unde s'a ţinut a doua adunare, la care deasemenea s'au strâns foarte numeroşi ţărani.

Ca primul ia cuvântul dl *prof. Malaiu.* Salută, în cuvinte pline de căldură, pe sătenii adunaţi şi le prezintă oaspeţii veniţi. Pe urmă a ţinut o vorbire lungă, desvoltate în dialectul popular din partea locului, desfăşurând un izvor nesecat de argumente zdrobitoare, — cu ajutorul cărora a reuşit să lumineze pericolul jidovesc, în întreaga grozăvenie. Vorbirea dlui prof. Malaiu a fost des întreruptă de către ţărani, cari îşi manifestau astfel aprobarea lor. La urmă a fost viu ovaţionat.

Ca al doilea a vorbit d. *Valer Roman,* care în câteva cuvinte simple, dar condensate explică rostul şi menirea L. A. N C. Arată că partidele noastre sunt jidovite, deci trebue să ne lăpădăm de ele şi să luptăm contra lor.

Ca ultimul vorbeşte dl *Ioachim Chira,* învăţător care în uralele mulţimii, este ales ca preşedinte-delegat pentru organizaţia locală a L. A. N. C.; mulţumeşte oaspeţilor, în mumele comunei, pentru fericirea ce lea făcut prin această vizitare. Ii asigură că cea mai mare parte vor fi cu ei, gata la luptă!

Dela Livadă se trece la *Iclodul Mare,* o comună care are peste 200 de locuitori jidani. Aici, în faţa unui extrem de numeros auditor, au vorbit dnii *Valer Pop* şi *Titus Malaiu,* cari au zugrăvit, în colori negre, pericolul jidovesc, ce ne ameninţă ţara, — şi mijloacele pentru combaterea lui, cari se pot realiza numai cu ajutorul L. A. N. C., a cărei organizaţiei şi menire o explică poporului adunat.

La urmă, se alege, prin aclamaţiile entusiaste a mulţimii, ca preşedinte-delegat al organizaţiei L. A. N. C. dl învăţător *Iuliu Pop,* care, emoţionat până la lacrimi, mulţumeşte, în câteva cuvinte, calde şi adânc simţite, pentru această onoare, ce i s'a făcut.

Dela Iclod, propagandiştii au plecat la *Iucul de jos,* unde au ajuns însă numai seara. Trebuie însă remarcat că studenţii *Ghizdavu şi Scurtu,* cari veniseră aici deja de dimineaţă, au vorbit poporului adunat, încă în decursul după mesei. Astfel încât seara au urmat numai discuţii contradictorii, pe cari le-au angajat propagandiştii cu ţăranii, adunaţi în pripă. La urmă toţi s'au declarat gata de luptă, zicând că ei nu aşteaptă altceva decât semnul de alarmă. Aici au fost aleşi ca delegaţi părintele *Ioan Pop,* învăţătorul *Melinte Baciu* şi *Vasile Laţiş.*

Dela Iuc, propagandiştii s'au întors direct la Cluj. Pe drum însă, la *Apahida,* li s'au ataşat şi studenţii *Munteanu şi Ciucur,* cari au rămas aici încă de dimineaţă, ţinând în decursul zilei mai multe întruniri poporale, la care au vorbit despre L. A. N. C.

(Rep.)

INFORMAŢIUNI

DELA L. A. N. C.

Comunicat oficial. Comitetul Central executiv a L. A. N. C., întrunit sub preşedinţia dlui A. C. Cuza a cooptat cu unanimitate de voturi, ca membru în acest comitet, pe dl *Aurel Ciortea,* Rectorul Academiei de Inalte Ştiinţe Comerciale şi Industriale din Cluj.

*

UNIVERSITARE

Studenţi puţini la Iaşi. „Universul" din 26 Oct relatează:

Autorităţile universitare constată că înscrierile în anul I la diferitele facultăţi ale Universităţii ieşene sunt anul acesta reduse.

Anul trecut, la facultatea de drept s'au înscris peste o mie de studenţi; de astădată nu s'au înregistrat decât o sută înscrieri.

La facultatea de medicină situaţia e aceeaşi.

Trist, dar adevărat!

Subscrieţi deci pentru studenţi, dându-le posibilitatea să urmeze cursurile, la cari pătrund numai jidani.

*

Criza universitară. Prof. Atanasiu, fost rector al Univ. din Bucureşti a demisionat indicând ca motive: consideraţiunea, că aici, la Universitatea din Bucureşti, n'are, nu i se dă putinţă să aibă laboratorul corespunzător râvnei sale de cercetător, pentru noui tălmăciri ştiinţifice.

E un semnal de alarmă, pe care guvernanţii noştri trebuesc să-l ia în seamă, pentru ca să nu se spună că cea mai mare reformă pe care au adus-o este „Desfiinţarea Universităţilor".

*

Situaţia studenţească la Cluj. Chestiunea taxelor şcolare mărite cu aproape 80%, serviciul religios la

deschiderea anului şcolar, cazul prof. Thomas sunt chestiuni ce preocupă şi agită intens viaţa universitară, dealtfel destul de agitată a studenţimei Clujene.

Nerezolvarea memoriului adresat Ministerului în Februarie a. c., ce zace în vreun dosar prăfuit, fac ca tensiunea dintre Rectorat şi studenţi să intre într'o fază, ce poate avea urmări neplăcute. Soluţionarea grabnică se impune şi suntem siguri că nu va întârzia.

*

INTERNE

Obrăznicii jidoveşti din Maramureş. „Gazeta Maramureşană“ No din Sept. a. c., sesizează autorităţile judeţene şi locale, asupra unor fapte ce ies din cadrul celor comune. E vorba de nerespectarea repausului duminical, în care de altfel excelează importaţii din Galiţia.

Câteva date: 24 Ianuarie n'a fost sărbătorit decât de către aşa zisele autorităţi, jidanii refuzând să arboreze chiar drapelul naţional. Duminicile ţin deschis şi în timpul slujbei religioase, pe când Sâmbăta o respectă.

Ne întrebăm ce prestigiu moral mai pot avea autorităţile, dacă asistă cu vinovată complicitate la călcarea acelor dispoziţii înaintea cărora oricine are datoria să se supună.

Iată, domnilor guvernanţi, cum, prin indolenţă sau venalitate, administraţia, pe care o conduceţi, Vă compromite prestigiul.

*

Excrocherie jidovească. Talmudul ordonă prin ilustrul Maimonide excrocarea creştinului. Cum patronul din cazul de faţă e român, interpusul s'a călăuzit de preceptele în care a fost crescut. Reproducem după „Patria“:

Evreul Benjamin Mihail fost „director“ al intreprinderilor „New-York“ din localitate a fost reclamat la Parchet de patronii săi pentru abuz de încredere şi fals în scripte private. Numitul a plăsnuit facturi pentru reparaţiunile făcute clădirei hotelului, adăogând 40 mii lei la suma ce trebuia plătită în contul lucrărilor. La interogatorul ce i s'a luat şi-a recunoscut fapta. Cercetările urmează.

*

Marile întruniri ale „L. A. N. C.“ în Covurlui. In faţa a peste 5000 de ţărani la Bereşti şi în mijlocul unui entuziasm delirant, dl profesor A. C. Cuza însoţit de dnii prof. Şumuleanu, Danca-Manea, colonel Niculcea etc. au ţinut o întrunire. Au luat cuvântul dnii mai sus citaţi, iar ultimul dl prof. Cuza vorbind despre „Problema jidovească“. Indelung ovaţionaţi s'au îndreptat spre Galaţi.

Aici a avut loc de asemeni o mare întrunire. Rupând cordoanele, prin parlamentari nesfârşite, în urma intervenţiei autorităţilor, adunarea s'a ţinut într'o curte din Bulev. Carol. Au vorbit dnul prof. Cuza. In aplauzele nesfârşite ale ascultătorilor şi purtat pe umeri, în fruntea cetăţenilor într'o impunătoare manifestaţie s'au îndreptat spre catedrala oraşului.

De aici împrăştiindu-se în linişte, dnul prof. Cuza şi însoţitorii au plecat spre Cudalbi şi Sechea, unde deasemeni li s'a făcut o grandioasă primire.

*

Alegerile comunale la Cluj. Zilele acestea s'au încheiat listele electorale din Capitala Ardealului. Rezultatul e următorul: 8207 români, 7400 unguri, 2899 evrei şi 629 germani; în total 19.177 de alegători.

Jindanii clujeni s'au organizat, în vederea alegerilor comunale, într'un comitet central, compus din 7 membrii delegaţi de către Uniunea Naţională a Jidanilor din Ardeal, 7 de către comunitatea religioasă ortodoxă, 3 de către comuniatea neologă şi 3 de către *Poale Ctak*. Preşedinte al acestui comitet este *Tischler Mor*.

Primarul *Utalea* a făcut următoarea declaraţie, reprodusă de „Ujkelet“: *„Ne-am bucura sincer dacă ne-am putea înţelege* cu partidul maghiar şi *cu jidovimea*, cu atât mai vârtos, cu cât majoritatea populaţiei oraşului sunt unguri şi jidani“.

Aşa înţelege primarul român a Clujului să pacteze cu cei mai periculoşi duşmani ai neamului, numai pentru a-şi satisface ambiţia deşartă de-a se vedea reales, cu orice preţ, fie chiar şi cu ajutorul murdarelor voturi jidoveşiti, în scaunul, pe care-l ocupă azi.

Aşteptam dela dl Utalea mai mult simţ naţional.

Românii buni însăşi au datoria să-şi strângă rândurile pentru a se opune, cu succes, acestei organizări unitare a minorităţilor. Numai blocul unitar românesc, preconizat de L. A. N. C., poate salva onoarea şi prestigiul neamului în Capitala Ardealului, care fără acestă precauţie de solidaritate naţională, în mod fatal va ajunge să aibă un Consiliu comunal unguresc şi jidovesc!

*

O nouă provocare. La Focşani în 23 Octombrie a. c. studentul Emil Anghel a fost bătut până la sânge de către jidanul Iancu Aron.

Anchetat şi depus în Arestul Central, Tribunalul în urma referatului dlui Prim-Procuror Călcâiu, i-a confirmat mandatul. Inregistrăm cu indignare acest nou act de provocare şi obrăznicie jidovească, care legitimează pe deplin ripostele de aceiaşi manieră ale Putnenilor.

*

EXTERNE

Cum se întinde fascismul. Noua mişcare de apărare a Coroanei şi a formei de guvernământ, câştigă adepţi numeroşi zi de zi. In Spania s'a înfiinţat organizaţia zisă „Somatem“ sub directoratul lui Primo de Rivera, cu un milion de membri şi cu deviza: *Veşnică pace*“, iar în Anglia „Organizaţia fasciştilor britanici“ de sub şefia missei Linton-Arman şi a generalului Bla Remey cu 250,000 membri.

Englezii nu primesc decât creştini între fascişti. Mai sunt deci şi alţi semeni, cari nu pot suferi „neamul ales“ a lui Israel.

*

Ford în Europa. „Universul“ din 27 Oct. a c., anunţă după o cablogramă, ca Henry Ford ar intenţiona să viziteze pieţele din Apusul şi Răsăritul Europei Deasemeni va vizita şi Germania.

Ştim cu toţi că: Henry Ford, unul din cei mai bogaţi oameni ai lumei este autorul monumentalei opere „Der Internationale Jude“ răspândită într'un milion de exemplare în toate colţurile lumei.

*

Schager adereazä la antisemitismul de rassă. „Neues Wiener Jurnal“ din 20 Oct. a. c., publică cu litere mari, tocmai în pagina întâia, o scrisoare sensaţională, a conducătorului monarhiştilor austriaci *dr. Schager*, în care declară următoarele: *„partidul meu şi deci şi eu aderăm la antisemitismul de rassă, pentrucă suntem de convingerea că numai cu acest program se poate exercita un antisemitism cinstit, care este o foarte firească apariţie postbelică; dealtcum antisemitismul nu este nimic altceva decât una din armele de apărare ale naţionalismului“*.

Inregistrăm, cu deosebită satisfacţie, această mărturisire sinceră a unui politician austriac de elită, care ne dovedeşte că ideia antisemitismului se întinde tot mai mult, câştigând, în cel mai apropiat viitor un caracter internaţional, menit să fie antidotul otrăvitoarei „Alliance Israelit Universelle.“